

ÖRÖKIMÁDÁS

AZ OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSÁNAK ÉS MINDENNAPI VÉTELENEK TERJESZTÉSÉRE, AZ OLTÁRISZENTSÉG NAGYASSZONYÁNAK TISZTELETÉRE ÉS A SZEGÉNY TEMPLOMOK FŐLSEGÉLYEZÉSÉRE HIVATALOS HAVI KÖZLÖNYÜL

Dr. PROHÁSZKA OTTOKÁR

KÁNTER KÁROLY és VARGA MIHÁLY

Közreműködésével

az Országos Oltáregyesület megbízásából

Szerkeszti

Dr. MAKAY LAJOS

Főmunkatárs

REVICZKY ALADÁR

Kiadja

A BUDAPESTI HÖZP. OLTÁREGYESÜLET

Budapest, IX., Üllői-út 77.

MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

Előfizetési ára egész évre 8 korona

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól befolyt díjak:

Riegel Vincéné 2 k, Mohos Mária 2 k, Jakobcsics Anna 24 f, Székely Miklósné 3 k, Csere Mihály 3 k, özv. Király Jánosné 4 k, Fellner Károly és neje 12 k, Szabó Mária 3 k, Mitskó Ferencné és Emilia 4 k, Tulner Katalin 2 k, Dannai Róza 1 k, Haczí Teréz 40 f, Böhm Erzsébet 1 k, Gyömörei Ferencné, Buczolics Teréz 4 k, Sztarovics Johanna 4 k, Kreitner Ferencné 4 k, Göndöcs Katalin 3 k, Pável Jánosné 1 k, Gyulai Béla és neje 1 k, Stefaits Aranka 1 k, Hergérth Szerena gyűjtése: Atkár 4 k 4 f, Cséri Gizella 2 k, Hadviger Matild gyűjtése: Somogy-Bodvica 8 k, Mikes Árpádné 2 k, Szarvas Juliska 40 f, Tyukos Franciska 2 k, Pacenberger Teréz és Károlyné 1 k 60 f, Radamszki Mihályné 2 k, Faragó Mariska és Julia 48 f, Gazder Józsefné 1 k, Kankoli Mária 3 k, özv. Váci Ferencné 2 k, Traxler Kornélia 2 k, Révai Zsuzsanna 1 k, Méhes Jánosné 4 k, Davida Erzsébet 4 k, Gedra Veronika 1 k, Müller Mária 50 f, Frits Etelka gyűjtése: Kerekgede 1 k 44 f, Tolt Ignác, Angela, József és Mária 6 k, Huszák Anna 1 k, Huszár Rozália 1 k, Szűcs Erzsébet 1 k, Padló Katalin 2 k, Sterk Jolán 2 k, Angyal Piroška 1 k, Wagner Béláné és Mariska 4 k, özv. Kucsera Richardné 6 k, Balonyi Ilona 4 k, özv. Tary Vincéné 2 k, Eutensperger Antónia és Antal 3 k, Borostyán Albertné 2 k, Pusztai Lipót és neje 4 k, Pulai Teréz 24 f, Scholtz Róza 1 k, Szelei Balázs 40 f, Pap Mária 10 k, Lengyel Katalin 2 k, Takács Józsefné 4 k, Tót Erzsébet 1 k, Miklós Margit 1 k, Svitek Anna 40 f, Zdravil Anna 1 k, Tót Teréz 2 k, Perecskor Éva 2 k, Stanek Mária 2 k, Csuka Györgyné 1 k, Danek Róza 70 f, Köszter Mária 2 k, Mészáros Lajosné 4 k, Musza Julianna 80 f, Held Anna 2 k, Horváth Piusné 50 f, Szucsik Róza 2 k, Rohány Anna 2 k, Fukszné 6 k, Maczkó Mária 2 k, Metz Mária 2 k, Bieleesch Emma 1 k, Rákóczi Károlyné 3 k, dr. Tóth József kanonok gyűjtése: Angyal György 1 k, Sántalva 6 k 30 f, Szécsisziget 12 k 48 f, Rum 47 k 66 f, összesen 67 k 24 f, Tamás Mária 4 k, Gradl Anna 6 k, özv. Kovács Ferencné gyűjtése: Somogyvár 10 k 64 f, Tolt János és Éva 2 k, Alföldi Erzsébet 2 k, Novák Istvánné 1 k, Apró Mária 24 f, Sekolen Karolin 40 f, Stiaszny Szilveszterné 3 k, Sturm Irén 4 k, Széplaki Erzsébet 50 f, Éberling Józsefné terjesztő gyűjtése: Párdányi Emil 4 k, Párdányi Emilné 2 k, Éber József 2 k, Éber Józsefné 4 k, Éberling Jenő 2 k, Tomasovits Emilia 2 k, Tihanyi Gusztávné 2 k, Lutter Jánosné 2 k, Parizek Teréz 2 k, Rejtő Sándorné 4 k, Schützenberger Ilona 2 k, Schützenberger Irma 2 k, Pinsker Sarolta 2 k, Pinsker Augusta 2 k, Günther Hermina 2 k, Schlezák Jánosné 2 k, Hetzer Józsefné 2 k, össz. 40 k. Özv. Szelmayer Károlyné gyűjtése: Zloch Alojzia 24 f, Huber Jozefin 2 k, özv. Szelmayer 2 k, Faba Rezsóné 4 k, Holzschuch Sándorné 4 k, Szelmayer Gizella 2 k, Gangusch Anna 2 k, Havel Etel 4 k, Kozel Paulin 4 k, Riedl Karolin 4 k, Ferenczy Gábor 1 k, Ferenczy József 60 f, Ferenczy Anna 40 f, szentiváni tagoktól 34 k. Özv. Laub Jánosné gyűjtése: Kámeter Antalné 2 k, Gigler Istvánné 2 k, Haszman Ferencné 2 k, Birkl Flóriánné 2 k, Seeger Róza 4 k, ifj. Lenz Ferencné 4 k, Fallenbüchlné 2 k, Gebhard Rezsóné 6 k, összesen 24 k.

Gregorovics Nándor plébános a boszniai és hercegovinai missióra 3 k.
G. Toth Mihály gazda a boszniai hittérítés céljaira 100 k.

Gássmayer Sarolta 2 k, Schvarcz Mária 1 k, Mandl Paulin 1 k, Lengyel Teréz 2 k, Jelinek Erzsébet 2 k, Vörös Gabriella 1 k, Benyovszky Gizella 1 k.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM. *Dr. Vucskics Gyula*: A szeretet szentsége. — A lourdesi csodák és az Oltáriszentség. — *Dr. Tardos*: A pelikán madár legendája. — Az Oltáriszentség pápája. — A Sándor-oszlop Szentpétervárott. — *Timár Kálmán*: Andechs kincse. — A vasárnap. — *Mészáros Aladár*: A papszentelés szertartásai. — Szűz Mária ereklyéi. — *Krasznayánszky János*: A szentmise. — Az Oltáriszentség és a táboriok. — Napoleon és az Oltáriszentség. — Gyakori szentáldozás. *Rovatvezető: Reviczky Aladár*. Mire képes a gyakran áldozó. — Okosság erénye. — Haladunk. — Templomgondozás. — Gyermekvilág. *Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil*. Szentséglátogatás szent Kázmér példájára. — Az első áldozás emléke. — Egy francia ezredes utolsó áldozása. — Rőptében a nagyvilág körül. — Egyesületi élet.

A szeretet szentsége

AZ ÚR JÉZUS KRISZTUSNAK leghivebb tanítványa, aki még a kínszenvedés keserves óráiban sem tántorodott meg egy pillanatra sem, hanem meg nem tört lélekkel ott maradt a kereszt tövében mindvégig, szent János apostol ismételten hangsúlyozza, hogy «az Isten szeretet» s ezzel Istennek a legjellemzőbb tulajdonságát emeli ki, Istennek mintegy a lényegét szeretetbe helyezi.

Istennek ez a végtelen szeretete pedig két felséges tényben nyilvánult a világ előtt: a megtestesülésben és a megváltásban. Abban, hogy «az ő egyszülött Fiát küldte Isten a világra, hogy általa éljünk», (szent János I. 4, 9.) ő egyszülött Fia pedig önmagát, emberi életét adta a kereszten a világ megváltására.

Ennek a két magasztos ténynek, a megtestesülésnek és a megváltásnak a folytatása és szüntelen való megújulása a legméltóságosabb Oltáriszentség.

Ha a megtestesülés és megváltás Isten végtelen szeretetének legfőbb nyilvánulása, az Oltáriszentség pedig ennek folytatása és megújulása: ugyanezen végtelen isteni szeretetnek kell nyilvánulnia a legméltóságosabb Oltáriszentségben is. Úgy is van, mert hisz ez a nagy Szentség a szeretetnek emléke, a szeretet köteléke és a szeretet áldozata.

Az Úr Jézus Krisztus páratlan szeretetét az emberek iránt már azzal kimutatta, hogy mikor kínszenvedésére indult, mikor az emberi gonoszság és gyűlölet őt halálra kereste, akkor szerezte az Oltáriszentséget; mikor búcsuzott könnyező tanítványaitól, akkor hagyta itt szeretetének legbecsesebb emlékét és zálogát. Mikor az emberek neki keserű ecetet és epét

készítettek, Ő nekünk mennyei édességű mannát szerzett; mikor az emberek az Ő számára készítenő kínzásokon törték a fejüket, Ő nekünk az örömmek és vigasztalásnak kimeríthetetlen forrását nyitotta meg. A kínokat és gyötrelmeket, melyek reá váraoztak, előre látta, de az ostorok, a tövissek, a keresztek, a szegek és a lándzsa nem fordították el tőlünk szentes Szívét, a szomorúságnak és a szenvedéseknek rohanó árjai nem oltották ki irántunk való szeretetének lángjait: mindvégig szerette övét, annyira szerette, hogy halála után is mindvégig velük akart maradni s ezért alkotta a szeretet találékonyságával szeretetének zálogát, a szeretet nagy szentségét, az Oltáriszentséget.

És bár az emberek — azt a néhány hű apostolt kivéve — mindannyian gonoszok forraltak ellene, Ő mégis szeretettel ölelte szívéhez valamennyit kivétel nélkül. Ő nem akart megfosztani szeretetének emlékétől senkit. Azt a mennyei édességű mannát nem egyes kiválasztottaknak szánta, talán csak az ő meghitt körének, édes Anyjának és apostolainak, hanem — ez jellemzi legfőképp az ő szeretetét: — odanyújtja önmagát, testét és véréit mindenkinek, Jánosnak úgy mint Júdásnak.

A szeretet asztalánál jut hely mindenkinek, terítve van mindenki számára. Bizalommal járulhat oda mindenki, akinek szíve ártatlan vagy megtisztult a bűntől, szegénysége, egyszerűsége miatt nem lesz ott megvetésnek vagy lenézésnek kitéve. Méltán mondja az egyháznak egyik legnagyobb pápája, XIII. Leó az Oltáriszentségről szóló körlevelében: «Valóban gyönyörű és kedves jele a keresztény testvériségnek és társadalmi egyenlőségnek, hogy a szent oltár körül találkoznak a főnemes és a nép embere, a gazdag és a szegény, a tudós és a tanulatlan mint ugyanazon mennyei lakomának egyazon jögon részesei».

Vajha ez az igazi, a legnemesebb értelemben vett testvériség és egyenlőség, mely az oltártól indul ki, át és áthatná a keresztény társadalmat. Erre lenne a legnagyobb szüksége a mi korunknak, amelyben mindenki ajkain hordja a testvériség és egyenlőség ígéit, erről beszél a piacon a demagóg elvtárs, erről szónokol a törvényhozás csarnokában az államférfi, s erről értekezik a műveltség hajlékaiban a tanár és tudós, de ennek dacára soha jobban nem agyarkodtak az emberek egymásra, mint épen ma, mikor irigykedve nézi egyik a másiknak valamivel jobb ruháját és amikor valóságosan ádáz dühvel törnek egymás ellen egész osztályok és a folyton hangoztatott egyenlőség helyett uralkodni akar mindenki s aki egy fél fokkal feljebb gondolja magát, az már lenézi a másikat.

Vajjon mi ennek az oka? Az, hogy hiába keresünk szeretetet egymás iránt azoknál, akiknek szívében kihűlt a szeretet lángja Isten iránt! A felebaráti szeretet az Isten szeretetében gyökerezik. Tartozunk szeretni egymást Istenért, mert Isten fiai vagyunk, Krisztusban egymással testvérek

vagyunk. De milyen alapon várhat felebarátjaitól szeretetet az, aki megtagadja Istenét?! Az úgynevezett divatos humanizmus, emberszeretet nagyon gyenge alap. Azért olyan vérszegények az alkotásai, a gyümölcssei is. Amíg az emberektől érte dicséretet, elismerést várhatnak, addig megteszik, hogy kiállanak az utcasarokra gyűjteni vagy farsangban (sokszor talán a bőjten is!) mulatnak egy nagyot a szegények javára, de az a felebaráti szeretet, amely feltűnést kerülve, csendben dolgozik, az emberek előtt ismeretlenül maradván, a világ örömeiről lemondva, feláldozza életét a mások gyermekeinek gondozására, a mások betegeinek az ápolására, az a felebaráti szeretet ott fakad az oltár előtt. A tabernakulumból, Jézus Szívéből pattan ki az isteni szikra és lángra lobbantja a szeretet tüzét hiveinek szívében és képessé teszi őket a lemondás és önfeláldozás hősi cselekedeteire.

Az Apostolok Cselekedeteiből tudjuk, hogy az első keresztények közül nemcsak egyesek gyakorolták hősi módon a felebaráti szeretetet, hanem «egy szív», egy lélek» voltak mindnyájan. Annyira szerették egymást, hogy lemondtak mindenükről és mindenüket feláldozták egymásért. És fel van jegyezve róluk az is, hogy «nem is vala közöttük senki szűkölködő». Vajjon mi volt ennek az oka? Nem más, mint a szeretet köteléke, vagyis, hogy «állhatatosak valának a kenyérszegésben». Mindennap erősítették magukat a mennyei kenyérrel, az angyalok eledelével.

Nem fogyatkozott meg annak az ereje ma sem. De aki csak nagy ritkán, talán épen csak esztendőnkint egyszer él vele, az nem kívánhatja, hogy olyan erős legyen tőle, mintha naponkint élne azzal a mennyei eledellel. Amint a testi táplálékra, úgy a lelki táplálékra is rászorulunk mindennap, éljünk hát mindennap vele! Ne féljétek attól a mindennapi áldozástól. Hála Isten vannak már buzgó lelkek, akik naponkint vágyódnak Krisztus teste után, de miért ne lehetnének többen és egyre többen? Higgyétek meg, hogy jut arra ideje mindenkinek, csak egy kis jóakarattal kell hozzá, meg talán egy kis lemondás, egy kis korai felkelés. Mit is mondtam: lemondás?! Hát lemondás számba jön-e az, aminek a fejében Krisztust vehetjük magunkhoz?

Dr. Vucskics Gyula.

Színes himzések mosása. Akár vastagabb, akár vékonyabb, fehér vagy szürke vásznon, gyapoton, gyapjún, vagy pedig selymen legyenek is, hogy a színes himzés meg ne fakuljon, szappangyökér forrázatot használjunk, melybe — ha meghűlt — egy-két csepp szalmiákszeszt vagy terpentint vegyítünk. Mikor ezen lében tisztára mossuk a himzett tárgyat, azután először langyos, majd hideg vízben kiöblítjük azt, kendőben egy kevésbé szárítjuk s visszáján kivasaljuk.

A lourdesi csodák és az Oltáriszentség.

Az 1892. évi augusztus 13-ikán érkeztem Lourdesba. Már leszállott a nap. Az idő is borongós volt. De én azért mindenáron még az este meg akartam látni a csodák helyét, a lourdesi barlangot, mely lakásomtól egy negyedórányi távolban volt a városon kívül. Mikor odaérkeztem, már csak egy urat láttam ott, aki a barlangban lángoló sok gyergyát igazította, tisztította. Azt hittem, hogy sekrestyés, később tudtam meg, hogy egy előkelő gazdag grófi család ivadéka, aki a Szentséges Szűz iránt való szent áhitatból végezte e szolgálatot a barlangban. Szél volt, az eső is csepegett. Szent kíváncsiságomnak eleget tévén, lakóhelyemre akartam indulni, midőn egyszerre valami nesz ütötte meg füleimet. Közelgő lépéseket hallottam. Nemsokára megjelent előttem két úr; nyakukban szijjak a szijjak egy hordozóágyhoz voltak erősítve, melyen egy kék köpenyeggel fődött beteg nő feküdt. Úgyszólván csak csont és bőr. Mikor szemeit lezárta, nem is betegnek, hanem halottnak látszott. A két úr az ágyat a beteggel a barlang kövezetére tette le. Aztán olvasójukat elővéve, tíz Üdvözlégyet imádkoztak el a betegért. Erre fölvtették ismét terhüket és tovavitték. Ki volt ez a beteg? Megtudtam. Egy londoni úrnő volt, akit már 11 éve hogy győttör betegsége és hat éve, hogy nem hagyhatja el az ágyat. Gondolatomban elítéltem azokat, akik ily halálravált beteget hoztak Lourdesba. Istenki sértésnek vettem az egészet. Pedig nem volt az, hanem a hívő lélek határtalan bizalma.

Két nap mulva, vagyis augusztus 15-ikén, Boldogasszony napján reggel ezernyi nép lepte el a barlang előtti tért és utakat. Gyönyörű volt az idő; nyájasan ragyogott le a nap a tiszta égboltozatról. Ének, ima, a betegek sóhaja összevegyültek. Mialatt az ezernyi nép és közte én is, ájtatosságunkat végeztük, egyszerre zaj üti meg füleinket. A barlang sziklájára fölött épült Szepplőtelen Fogantatás templomából a barlang felé hullámszik lefelé az ájtatos közönség, lármás hangon inádkozva, énekelve.

Mi történt? Hiszen a nagymisének még nem lehet vége! És ily tolongás máskor sem volt látható. A dolog úgy történt, hogy egy súlyos beteget ágyastul vittek a templomba, hogy megáldoztassa a pap. Midőn a pap a beteg ajkára helyezte a szentostyát, ez egyszerre ápolójához fordul és így szól: Én erőt érzék magamban... megyek hálát adni a Szűz Anyának. Erre önerejéből leszáll az ágyról és halad a templomból kifelé. A hívőközönség utána... a pap egyedül folytatja miséjét...

Ki a csodagyógyult? Felismerjük a kék köpenyről, mely fődí... a londoni nő.

Erőskarú férfiak kört képeztek körülé, hogy agyon ne nyomja a tömeg, mely a csodagyógyultnak ruhája szegélyét akarja csókolni.

A nő beérkezik a barlangba; letérdel a Szent Szűz szobra előtt és elmondja hálaimáját.

Aztán bejárja örvendezve a barlang környékét, mintha sohasem lett volna beteg. Délben ebédhez ül. Ő, akit évek óta csak tejjel tápláltak, akinek vérét csak befecskendezésekkel tartották forgásban. Most mindenemű ételt megeszik, mint akár egy éhes munkás.

Este nagyszerű körmenetet rendeznek a hívők égő gyertyával, megkerülik vele a barlang vidékét. A nő is velök megy a gyertyával kezében. Ez volt az első csoda, amit Lourdesben láttam.

A második csoda, amit Lourdesben láttam. Egy szekér beteget szállítottak a barlanghoz. Egy leány tagjai megbénultak. Úgy kellett leemelni a társasszekérről, mint valami bábót. Jámbor nők kezökre vették és a barlang mellett levő csodaforrás fürdőjébe vitték. A fürdő előtt folyton felhangzik az ima. Urak és úrnők térdreborulva, karjaikat égnek emelve esedeznek segítségért a szegény betegek számára. Míg az ima így folyik, egyszerre kinyílik a fürdő ajtaja... és megjelenik ott egymaga, minden segítség nélkül, saját lábain állva az a leány, akit mint inaszakadtat kézen vittek be a fürdőbe. Csodálatosan meggyógyult. Erre nyomban körülveszik erőskarú férfiak és kört képezve körülötte, haladnak vele a pár lépésnyire levő barlanghoz, nehogy addig is baj érje. Felhangzik a hálaadó ének: *«Magasztalja az én lelkem az Urat»*. A roppant tömeg minden oldalról feléje tolong, hogy lássa...

De mi történik? A tömegben erős kezek tolják félre az embereket. Beteget visznek egy ágyon. Ezt a beteget okvetlenül a csodagyógyulthoz kell juttatni! Miért? Megmondja nekünk maga a tüdőbeteg, aki minden erejét összeszedve nyögi e szavakat: *«Engedjetelek hozzá! Ő az én nővérem!»* E tüdőbeteg egy áldozópap, a betegség utolsó fokán. De azért hisz a Segítő Szűz Máriában...

A nap délutáni óráiban ott látjuk a tüdőbeteg papot a barlang előtti kövezeten elterülve. Állapota rosszabbra fordult. A pap a szentséget viszi hozzá. Magához vette az Úr Jézust, az élet forrását, de egyszermind visszashallott beléje az élet. A pap csakhamar fölemelkedik. Siet a barlangba hálát adni a betegek gyógyítójának. A nép elkezd a hálaadó éneket: *«magasztalja az én lelkem az Urat»*. A csodagyógyult pap is énekel velük együtt. Pedig még láthatók ajkain a vérhányás nyomai. Én hozzászólok és figyelmeztetem, hogy ne erőltesse magát, ne kísértse az Urat; de ő ezt feleli: *Hirdetem, dicsérem, magasztalom az Isten anyját, mert ő gyógyított meg.*

Néhány nap múlva két egyén jelenik meg a Lourdes kegyhelyén összegyűlt nagyszámú orvos előtt. Az orvosok megvizsgálják azon orvosi bizonyítványokat, melyeket a Lourdesba szállított betegek magukkal visz-

nek, aztán megvizsgálják az illetőket, akik az orvosi testület előtt megjelennek, hogy felgyógyulásukról is bizonyítványt szerezzenek.

E két egyén az áldozópap és nővére, akik jeléntik, hogy semmi bajuk. Az orvosok megvizsgálják őket és azt találják, hogy itt valami rendkívüli változás ment végbe, amit a természet rendjében nem lehet megmagyarázni. Igazolják a csodálatos gyógyulást.

A két csodagyógyult visszatér hazájába, szülőföldjére. Harangzúgások jelzik jövetelüket. Eléjök megy az egész vidék körmenetben, hogy a gyógyultakkal együtt magasztalják a betegek gyógyítóját. R.

A pelikán madár legendája.

BEI NE LÁTTA volna még e képet: a fiókáit saját vérével tápláló pelikán madár képét? Régi monda, melynek mint minden mondának, nem tudjuk sem szerzőjét, sem keletkezési idejét és helyét. De megvan és szépségével most is meghat, elbájol hívőt és hitetlent egyaránt.

Tágas tó közepén kiemelkedő sziklán volt puha fészke ennek a pelikánnak. Tollasodó fiókák várták abban anyjuk melengető oltalma alatt a szárnyrakelés boldog idejét. A tó ezernyi halacskaája volt táplálékuk, melyeket a pelikán ügyesen kihalászott a mély vízből.

Történt azonban, hogy rideg tél köszöntött be és befagyasztotta a tónak vizét. A pelikán szomorúan nézett körül e jégtemetőn. Tudta, hogy fiókái éhesek lesznek s akkor mit fog nekik nyújtani? De hátha a tó nincsen egészen befagyva? Nagy útra határozta el tehát magát s hogy távollétében fiókái meg ne fagyjanak, puha tollazatából annyit tépett ki csőrével, amennyi szükséges volt, hogy őket betakarja. Aztán elrepült. Gyorsan repült, messzire repült, de mindenütt tél, mindenütt jég. Végre kimerülve leereszkedett a jégmezőre. Csőrével nekiesett a jégtáblának s addig kalapált, míg vére ki nem csordult rajta. De a jégtábla sokkal keményebb, sokkal vastagabb volt, semhogy léket csinálhatott volna benne. Szomorúan felemelkedett hát és visszazállt fészkebe.

Fiókái éhesen sipogtak feléje és ő nem hozott nekik táplálékot. Még egyszer kiröpült, összeszedve minden erejét, még egyszer próbált léket vágni a jégmezőn, még egyszer omlott vére a csőréből. Mind hasztalan! Alig birt már fészkebe visszazállni s mikor fiókái oly türelmetlenül sipogtak eledelért, a pelikán belevágta csőrét saját testébe, elszakított egy ért és omlott a vér, a saját vére, mit azok mohón szívtak magukba.

S éj lett ismét, a fészek elcsendesült, a kicsinyek nyugodtan pihentek a meleg fészekben, nem is sejtve, mily szörnyű láz gyötri anyjukat. De megvirradt s ők ismét ételért sipogtak. A pelikán még egyszer

megnyitotta oldalát, hogy még egyszer táplálja éhes fiókáit. Utoljára táplálta, mert a nagy vérvesztéség halálát okozta. Amazok azonban még azután is belőle táplálkoztak s megtollasodva kirepültek a fészekből, elfelejtve teljesen a meleg fészket és önfeláldozó pelikánt...

Ha nem is mondanám, mégis tudod, érzed, kedves olvasó, hogy ez a megható kép az üdvünkért magát feláldozó Úr Jézust jelenti, a mi megváltásunkra elvérző s a legméltóságosabb Oltáriszentségben minket szentséges testével és vérével tápláló Úr Jézust. Igen, ő az a könyörületes pelikán, aki nem nézhetette ama fiókákéhoz hasonló csupaszságunkat, midőn a paradicsomi bűn kifosztott, kivetkőztetett minket minden természetfölötti kincsünkéből, gazdagságunkból, lerántotta, letépte rólunk a megszentelő malaszt melengető köntösét és pőrén kiállított a paradicsomnak bezárult kapui elé árván, elhagyatottan. A bűn ellenségévé tette az embernek a földet, gazt és bójtorjánt, bajt és fájdalmat termett csak számára. Miként azok a pelikánfiókák sipogtak, úgy sírt fel az emberiség is az égbe a Megváltóért. Az Istenfiú megindult e fájdalmas síráson, leszállt a földre, hogy érdemeinek, tanainak, intézményeinek puha, melengető takarójával megmentse az embert a végpusztulástól. Hogy szárnyat növeszzen a kárhozát örvényébe hánykódó lelkeknek, mellyel aztán felrepülhessenek, fel-fel az életszentség magaslataira, ahol oly tiszta, oly friss, oly üde, oly éltető a levegő és oly közel a mennyország, oly közel az Isten. De sőt saját szentséges testét és véréit is adta nekünk eledelül, táplálékul, hogy ezzel élve, táplálkozva megerősödjünk arra a nehéz bajvívásra, melynek célja az ég elfoglalása; arra a kemény harcra, melyet életszentségnek nevezünk.

Táplálkozunk, erősödjünk, tollasodjunk mi is lelkileg, de kiröpülve meg ne feledkezzünk soha e lelki tollasodás fészkeről: az oltárról és eszközlőjéről: az Úr Jézusról.

Dr. Tardos.

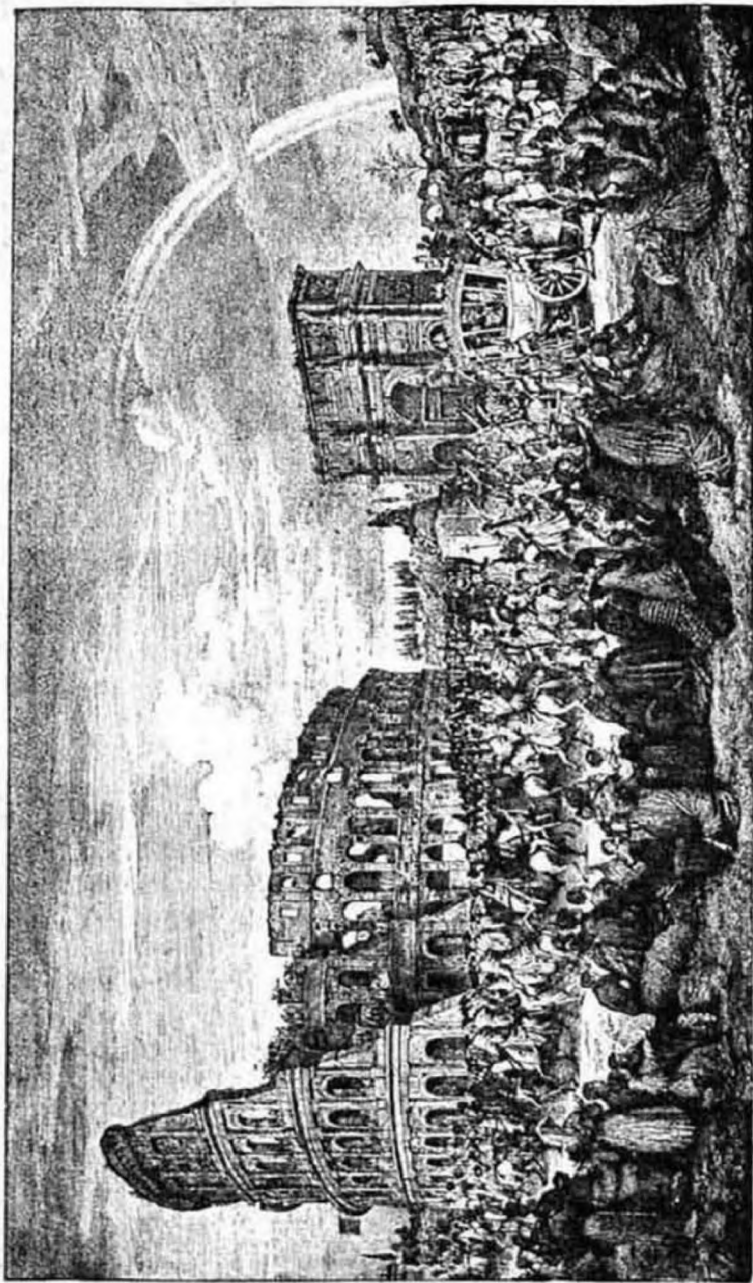

Az Oltáriszentség pápája.

IX. Piusz 1878. febr. 7. húnyt el, miután az Egyházat csaknem harminckét évig kormányozta. Utódja, XIII. Leo, már ezen elődjének halála utáni néhány hónapra buzgóbbnál-buzgóbb kérvényeket kapott: engedné meg, hogy boldoggá avatásának ügye kezdetét vehesse; ugyanazon évi május 24. a lombard-velencei püspöki kar is egy beadványban írta: «Mi IX. Piuszban, a mi forrónszeretett atyánkban a vértanúnak türelmét, a hitvallásnak szilárdságát, az apostolnak szeretetét s az angyalnak életét csodáltuk.» E mozgalom nem szűnt meg, hanem X. Piusz trónraléptekor még nagyobb hullámokat vert úgy, hogy Respighi bíboros a sok buzdítás folytán, e célra a pápához ment és ez ügynek fölvetelére irányzott kérését eléje terjesztette. A szentatya a kérés végeztével nem mindjárt felelt; ez ügy ugyanis nagyarányú, sok és komoly körülményt kíván, eseményei még nagyon is a mi napjainkba nyulnak, a mi korunk pedig maga is bizony zavaros! Azért tehát sokat imádkoznunk és mindent jól megfontolnunk kell!... Azonban a bíboros főpap a szentatyától feleletet várt és felhozta, hogyha a boldoggáavatás foganatosítása jelenleg nem is kezdhető, de legalább az ő életére vonatkozó események, tanúskodások feledésbe mégse menjenek. A szentatya ezen nézőpontot elfogadta s a bizottság erre elvben meg is alakult.

E bizottság egy nagy csomó családi levelet juttatott a pápa kezeibe, melyeket midőn ő átolvasgatott, annyira megalva érezte magát, hogy felkiáltott: «Ilyen dolgokat csak egy szent írhatott!» Ez 1905-ben történt. Alakultak ezután még albizottságok is, és pedig Sinigagliában, hol IX. Piusz született, Spoleto-, Imola-, Rómában és a nápolyi királyságban. Hogy e bizottságok a reájuk váró nehézségeknek megfelelhessenek, a végtelenül jó Isten kegyelmére nagy szükségük van. E kegyelmek elnyeréseért te is, kedves olvasó, buzgón imádkozzál és pedig minél buzgóbban, mert a boldoggá avatandó IX. Piusz az Oltáriszentségnek buzgó hívője és imádója volt. Nézzük csak életéből az idevágó egyikét-másikát.

IX. Piusz családi neve volt: Mastai-Ferreti János-Mária. Azt tudjuk róla, hogy ő tizenegy éves korában, 1803. február 2-án járult a sinigagliai főegyházban az első szentáldozáshoz. Nem ismerjük ugyan ezen szent cselekmény egyes körülményeit, de ha egész hosszú életén át ötlet a szentségi Jézussal való viszonyában figyelemmel kísérjük, úgy azon meggyőződésre jutunk, hogy neki e legszentebb ténykedéshez lehetőleg méltóan kellett készülnie; ő ezentúl többször is járult a szentáldozáshoz és első sz. áldozásának áldott napját még mint pápa is hálásan emlegette... IX.

IX. Pius papa a keblére rejtett Oltáriszentséggel visszatér Rómába. Egykorú rajz után.

Piusz mindig nagyon szerette az Oltáriszentséget, ott keresett és talált is mindig mennyei segítséget és vigasztalást.

Ifjúságát borzasztó betegség, a nehézkór, homályosította el, mely miatt VIII. Piusz pápa őt az ő díszörségében nem is vette föl, hanem azt ajánlotta neki, hogy ő az egyházi pályát válassza. «Szentatyám mondja erre János-Maria, ha én betegségem miatt a fegyverszolgálatra alkalmatlan vagyok, úgy a papi szolgálatra sem számíthatok.» A pápa őt erre vigasztalta és neki egy kilencednek megtartását ajánlotta, melynek bevégeztével ő maga akarta őt a az angyalok kenyerében részesíteni, mit is ő a legbuzgóbban végzett, azután pedig hazatért... Itt őt pályaválasztása foglalkoztatta; de midőn egy napon e célra több szentmisét hallgatott, tisztán állt előtte az a meggyőződés, hogy a jó Isten őt a papi pályán akarja látni s e célból őt még is fogja gyógyítani. A nehézkór csakugyan többé nem jelentkezett és ő 1819. ápril 10. pappá lett szentelve. 1827-ben őt XII. Leó pápa spoletói püspökké nevezte, őt év multával pedig XVI. Gergely pápa a jelentékenyebb imolai püspöki székre áthelyezte. 1839-ben őt ugyanezen pápa arról értesítette, hogy őt a bibornoki méltóságra emelni akarja. Erre ő sokat imádkozott és mások imádságát is kérte, főleg pedig több szentmisét szolgáltató azon szent szándékra, vajjon ez új méltóságot elfogadja-e.

Midőn már pápa volt, egykor az isteni Szív leányait fogadta audiencián. Miután nekik több üdvös tanácsot adott és őket imára buzdította, bevezette még őket magán-kápolnájába és azt mondja: «A szegény pápának magának is kell kissé az Úr Jézussal lennie; nekem oly sok mondani valóm van Hozzája és igen sok felvilágosítást, tanácsot és kegyelmet kell tőle kérnem.» Erre letérdelt, pár percig imádkozott, utána fölkel, felnyitotta az oltárszekrény ajtaját, melynek belső részén az Úr Jézus monogrammjára ragyogott gyémántokból, és hozzá tette: «Én mindezt ide hozom, ami legszentebbet és legdrágábbat bírok. Mindent csak Érette, mert Ő a legfőbb és legfőbb Úr és Tanító.»

Midőn a pápa 1848-ban Rómából távozni kényszerült, csak úgy lett nyugodt és reményteljes, midőn mellén egy kis szelencében a Oltáriszentség nyugodott. Bátorította is az egész úton mind önmagát, mind újtársait e szavakkal: «Semmit se féljenek, Jézus itt velünk van!...» Teljes hitelű okmányokban olvassuk továbbá, hogyha nagy horderejű ügy forgott kérdésben, akkor ő sok ezerre menő szentmiséket azért szolgáltató, hogy a jó Istentől a szükséges megvilágosítást elnyerhesse... Ez élő hittel ő az Oltáriszentség iránt a leggyengédebb szeretetet is egybe csatolta. Habár vállait apostoli teendőinek egész halmaza borította el és számos cseléddel rendelkezett, mindemellett még püspök, sőt pápa korában is magán-kápolnájának oltárát ő maga rendezte, díszítette s azt ő oly buzgósággal, finom

ízléssel s áhitattal tette, mely mindenkit nagyon meghatott, sőt az örök lámpa gondozását sem tartotta méltóságá alattinak, hiszen mindez csak az Úr Jézusnak, az urak végtelen fölségű Urának, a királyok örök dicsőségű Királyának magasztos szolgálata volt... Ő a szentségi Jézus látogatását sohasem mulasztotta el s az oltár zsámolyán csupa szeretetnek látszott; épületes és elragadó volt őtet az oltárnál látni, hol nem ritkán könnyek hulltak szívének meghatottságától... Életének vége felé nem birt sokáig állni lábain; de mily nagy fáradtságába került környezetének őtet arra bírni, hogy ülve végezze a szentmisét.

Imádkozzunk, hogy a szentségi Jézus ezen gyermeki hitű papájának élete mint eddig szolgált, úgy ezentúl is még ragyogóbb példaképül szolgáljon a mi szent Egyházunknak! R.

A Sándor oszlop Szentpétervárott.

SZENTPÉTERVÁROTT a cár «téli palotája» előtt emelkedik Európa egyik legmagasabb oszlopa. 8 méter magas márvány alapzaton áll egy 30 méter magas és 4 méter átmérőjű oszlop vöröses finn márványból, az oszlop egy 4 méter magas bronz oszlopfővel záródik. Az oszlopfőn egy félgömb áll s rajta 4 méter magas bronz angyallal, kezében 4 méter magas latin kereszttel, jobbjával az égre mutat, lábával egy kígyót tapos. Az egész oszlop magassága meghaladja a 47 métert. Az oszlop tervezője Monferranda; az angyal Orlovszky modellje szerint készült. Az oszlopot 1834-ben emeltette I. Miklós cár. Az oszlopon a következő felírás olvasható: «Első Sándornak a hálás Oroszország!» Az oroszok hálából emelték I. Sándornak, mert megtörte Napoleon hatalmát.

A kath. hívő előtt is emlékezetes ezen oszlop, mert oly fejedelemre emlékeztet, aki rokonszenvezett a kath. vallással s halálos ágyán annak hive is lett. A «Civiltà cattolica» 1876-ban írja róla: «Utazása alkalmával a birodalom déli részében oly helyre került, ahol a domonkosrendi atyáknak kolostoruk volt. Magához hívatta a zárda perjelét s meghagyta, hogy éjjel várjon reá a zárda egyik mellékbejáratánál. Késő éjjel eljött a cár egészen egyedül. A templomba vezette magát s arra kérte, a perjelt, tegye ki a Legszentebbet a trónusra. A perjel teljesítette a kérést. Az oltár legalsó lépcsőjén térdelt a cár s ott imádkozott, majd áldásért esedezett. A perjel az áldás után visszahelyezte a Legszentebbet a szentségházba s amikor kifordult látta, hogy a cár az oltár lépcsőjére borul s könnyeket hullat. A cár köszönetet mondott a perjelnek, felemelkedett s a titkos uton, amerre jött, elhagyta a zárdát.» A cár még abban az évben (1825-ben) meghalt.

Andechs kincse.

AZ ANDECHSI bencés perjelség Bajorország egyik leglátogatottabb búcsújáró helye. Ám nemcsak zarándokok keresik föl, hanem regényes fekvése miatt a turisták is szívesen útbaejtik. Az Ammer-tó keleti partja fölött, a néptől szent hegynek elnevezett hegytetőn terül el a monostor templomával s gazdasági épületeivel. A templom tornyából verőfényes nyári időben pompás kilátás nyílik. A hegyoldal lábánál a dombövezte Ammer-tó tükre, északfelől kalászos rónaság, keletnek a pöckingi erdőség hamvas koszorúja, melynek tisztásain átesillámlik a starhenbergi tó kéklő vize; délfelől a látóhatár peremén a bajor alpok ködbevesző bércei intgetnek. Remek panoráma!

A búcsújáró helyek rendszerint feltűnő körülményeknek köszönhetik létüket. Az andechsi kegyhelynek az eredete azonban nem vész a legenda homályába. Andechs urai a keresztes mozgalmak idején a Szentföldet megjárva számos szent ereklyét hoznak magukkal hazájukba. A szent ereklyék tisztelete vonzza a hívők jámbor seregét Andechsba, az égiek mauzoleumába, mint ahogy egy történetíró találóan elnevezte a kegyhelyet. Így leszen Andechs búcsújáró helyé. Csodás események, rendkívüli imameghallgatások a kegyhelynek csupán későbbi századaiból ismeretesek.

Az andechsi kegyhelynek kincse, mindmáig nagyratartott ereklyéje a három csodás ostya. Ezen ostyákat a szentséges kápolnában (hl. Kapelle) őrzik, mely egyúttal a templom kincstárul is szolgál. Maga a rokokó stílus kegytemplom s benne a kettős főoltár — fönt, a templomot körülfutó galerián is van oltár — a boldogságos szűz Mária tiszteletére van szentelve. E szerint kettős jelleget nyer a kegyhely; egyrészt a csodás ostyák iránti kegyelet, másrészt a boldogságos Szűz különös tisztelete vezérli a zarándokokat az andechsi szent helyre.

Szólaltassuk meg Andechs kincséről a történet komolyszavú műzsáját!

1. A három csodás ostya.

Régi hagyomány tartja, hogy az andechsi szent ostyák közül kettő eredetileg nagy szent Gergelyé, a harmadik pedig IX. Leó pápáé volt.

Nagy szent Gergely pápáról (590—604.) életírója, Joannes diaconus a következő esetet jegyezte föl. Midőn Gergely pápa az ú. n. állomási templomban szentmise közben a hiveket áldoztatta s egy nő előtt épen e szavakat mondá: «Corpus Domini nostri Jesu Christi conservet animam tuam», az illető nő gúnyos mosolyra fakadt. A szentatya erre, anélkül hogy a nőt megáldoztatta volna, az oltárra vitte a Legszentebbet. Mise végeztével a gyülekezet színe előtt megkérdezte az illetőt, miért mosolygott, mikor az Úr szent testét nyújtotta neki? «Mert te Krisztus testének

mondod a keyeret, amelyet magam kezével készítettem», így hangzott a felelet. Gergely pápa s a nép buzgó imájára az oltáron levő kenyérdarabka valósággal hússá változott. (Egy későbbi tudósítás szerint Krisztus teste újj alakjában mutatkozott a szentostyában.) A csoda láttára megtört a nőnek hitellensége. A szentatya újabb imádságára Krisztus teste ismét kenyérszint öltött.

Ezt a csodás eseményt Paulus diaconus¹ is elmondja. Joannes diaconus² azon fölül még egy másik, hasonló történetet is fölhoz szent Gergelyről szóló tában.

A hagyomány szerint ezt a két csodás ostyát Rómában illő tisztelettel őrizték. Szorongatások idején a hívő nép a nagy tiszteletben tartott szent ostyák elé sereglett s ott esdette le az ég áldását.

Későbbi időkben a szent ereklyét Bambergben találjuk. Hogy mikor kerültek a szent ostyák Bambergbe, arról okmányolt adat nincsen; erre a kérdésre csak föltevással felelhetünk. Tudjuk, hogy a bambergi szent István-bazilikát, melyet szent Kunigunda építtetett, 1020. április 24-én maga VIII. Benedek pápa szentelte föl s ez alkalommal a templomot ereklyékkel s egyéb értékes tárgyakkal gazdagon megajándékozta. Közelfekvő a föltevés, melyet egyébként a hagyomány is megerősít, hogy ezen pápai ajándékok sorában voltak a szent Gergely-féle csodás ostyák is. Így kerültek a hagyomány szerint Bambergbe, onnét pedig később Andechsbe.

A harmadik szentostyáról már pontosan meg tudjuk mondani, hogy mikor került Rómából Bambergbe, majd onnan Andechsba. Ezt a szentostyát IX. Leó pápa vitte magával Németországba, midőn 1052. nyarán I. Endre királyunkat s III. Henrik császárt, a harcban álló feleket, egymással kibékíteni akarta. A pápa megfordult hazánkban, a háború színhelyén, majd pedig a sikertelen békekísérlet után a visszavonuló császárt Regensburgba kísérte. Ekkor jutott a Leó pápáról nevezett szentostya Bambergbe. A csodás szentostyán az úrvacsora körüli viták folyamán az ostyára préselt I H S betűkön s fölötte a kereszt jelén vércsöppök mutatkoztak; ez a csoda megérezkítette Jézusnak valóságos jelenlétét az Oltáriszentségben. (A szentostyán az I H S jelvény maiglan is sötétebb, mint az ostya alapszine.)

Bambergben a Leó-féle ostyát szent Gergely ostyái mellé tették. A három csodás ostyát mindmáig együttesen őrzik; de már nem Bambergben, hanem — mint jeleztük — Andechsban. Andechs hegyére úgy kerültek a szentostyák, hogy II. Ottó bambergi püspök bátyjának, II. Bertold andechsi grófnak kérésére 1182. táján átengedte azokat mint beces

¹ Migne : P. L. t. 75. pg. 52.

² P. L. t. 75. pg. 103.

ereklyéket az andechsi szent Miklós-kápolna részére. Azóta mindmáig az andechsi szenthegyen őrzik és tisztelik a csodás ostyákat; csupán háborús időkben került Andechs kincse nagyobb biztonság okából több ízben is Münchenbe; de mindannyiszor csak rövid időre. *Timár Kálmán.*

A vasárnap.

AGY VASÁRNAPI templomkerülő többször gúnyolta B. szomszédját, aki semmi áron sem volt hajlandó elmulasztani a vasárnapi szentmisét. — Tegyük föl — mondja B. szomszéd — hogy hét korona van a zsebemben s ebből én hat koronát adok megszorult embertársamnak s magamnak csak egy koronát tartok meg. Mit szólsz ehhez?

— Ez igen nemes eljárás s én azt mondom, hogy a szerencsés megajándékozott nagy hálával tartozik a jószívű adományozónak.

— No jól van. De ha az hála helyett a földre teper s utolsó koronámat, amelyet magam számára tartottam vissza, elrabolná, mit mondanál akkor?

— Kötni való gazember volna az illető!

— Barátom a saját történetedet beszéled el. Isten hat napot adott az embernek, a hetediket magának tartotta fenn. Megparancsolta, hogy azt szenteljük meg. S te ahelyett, hogy azt megszentelnéd, elrabolod tőle a hetedik napot. Ugy-e ugyanegy história? *Közli: K. J.*

A pappá szentelés szertartásai.

(Folytatás.)

AB BEN a felszólításban a régi, az apostoli idők visszhangját kell felismernünk. Mátyás apostol kiválasztása is nyilvánosan, mintegy száz-húsz főnyi hívőseleg jelenlétében ment végbe, a hét első diakonus kiválasztását az apostolok a tanítványok sokaságára bízták. (Ap. Csel. 1. r. és 6. rész.) Ma már főképen csak a jelenlevő papságnak szól ez a — csupán latin nyelven tartott — felszólítás, akik nagyobbára a felszentelendők nevelői és akik indokolt esetben még ekkor is felemelhetik tiltakozó szavukat.¹

¹ Ehhez hasonlót látunk a Magyarországon szokásos esketési szertartás megkezdése előtt, amikor a házasságkötésnél közreműködő pap kérdést intéz a jelenlevőkhöz, hogy nincs-e tudomásuk valami akadályról a házasulók közt. Mindkét felszólítás ezidő szerint inkább csak alakiság, de éppen ebből tűnik ki az egyház nagy óvatossága, amelyvel hívei fölött őrködik, midőn azok valamely fontos lépés előtt állanak.

Rövid szünet után, amely az esetleges tiltakozás megtételére szolgál, a püspök a felszentelendőkhez fordul szavaival.

Szeretett fiaim, akik az áldozópapság hivatására vagytok felavatan-dók, iparkodjatok azt méltóképpen felvenni és miután felvettétek, dicséretes módon betölteni. A papnak kötelessége ugyanis áldozatot bemutatni, áldást osztani, kormányozni, prédikálni és keresztelni. Nagy félelemmel kell azért erre a magas polcra felemelkedni és gondoskodni kell róla, hogy az erre kiválasztottakat mennyi bölcsesség, feddhetetlen erkölcs és a megszentelő malaszt állapotának tartós megőrzése ajánlják. Ennélfogva az Úr, midőn megparancsolá Mózesnek, hogy a maga segítségére válasszon ki egész Izraelből hetven férfiút, akiknek majd megadja a Szentlélek ajándékait, hozzátette: Akikről tudod, hogy a nép vénei.¹ Titeket jelképezett ama hetven koros férfiú, ha a hét ajándékot osztó Szentlélek által a tízparancsolat törvényét mindig megtartva, erényesek, tudományban és jócselekedetben egyaránt tökéletesek lesztek. Ugyanabból a célból és ugyanazon előkép beteljesítésére választott ki az Úr az új-szövetségben is hetvenkettőt és kettesével küldte el őket maga előtt az evangélium hirdetésére, hogy szóval s egyszermind tettel adjon oktatást, miszerint egyháza szolgálainak hitben és cselekedetben tökéleteseknek kell lenniök, vagyis a kettős, t. i. az Isten és felebarát iránt érzett szeretet erényének alapján kell állaniök. Törekedjete tehát olyanok lenni, hogy Isten kegyelmével méltóképen választassatok segítőtársaivá Mózesnek és a tizenkét apostolnak, t. i. a katolikus püspököknek, akiknek Mózes és a tizenkét apostol az előképük. A szentegyházat valóban csodás sokféleség veszi körül, teszi díszessé és kormányozza, amennyiben különböző rend szerint egyes férfiakat főpapokká, másokat alsóbbrendű papokká, szerpapokká és alszerpapokká szentelnek föl és e sok és különféle méltóságú tagokból alakul ki Krisztusnak *egy* teste. Ennélfogva, szeretett fiaim, akiket testvéreimnek véleménye választott ki, hogy a mi segítségünkre felszenteltessetek, őrizzétek meg erkölceitekben a tiszta és szent életnek feddhetetlenségét. Ismerjétek meg azt, amit cselekesztek, utánozzátok azt, amivel foglalkoztok, hogy t. i. az Úr halálának titkát ünnepelvén, törekedjete arra, hogy tagjaitokban halálra szánjátok a vétkeket és minden bűnös kívánságot. Szolgáljon a ti tanítástok lelki orvosságul Isten népe számára; legyen élteteknek jóillata Krisztus egyházának gyönyörűségére, hogy prédikálástokkal és példátokkal épülésére legyetek a háznak vagyis Isten családjának, hogy ekképen

¹ Num. 11, 16. Ez az öregség természetesen nem az évek nagy számától volt függővé téve, hanem a szükséges tudomány birtokától és az erkölcsök tisztaságától. Így érti az Egyház ezt most is, midőn az életkorra nézve fiatal papokat is presbytereknek (idősebb) nevezi. Erre nézve v. ö. Bölcs. 4, 8. k. A tiszteletreméltó öregség nem a hosszú idővel jár, hanem az ember értelme az ősz haj és az élemedett kor, a hibánélküli élet.

se mi ne legyünk büntetésre, hanem inkább jutalomra méltók a ti felszentelések miatt, se pedig ti eme nagy tisztségnek felvétele által. S ezt engedje meg ő nekünk malasztja által. *Felelet:* Amen.

Ezen intelem után a püspök az oltár előtt letérdel és előimádkozza a mindenszentek litániáját,¹ mialatt a felszentelendők arca borulnak. A litániát a rendes szöveggel végzik avval a különbséggel azonban, hogy a végén eme könyörgés után: «Hogy minden megholt híveknek örök nyugalmat adni méltóztassál», a püspök feláll és a felavatandókat megállva a következő három könyörgést mondja felettük:

Hogy ezeket a kiválasztottakat megáldani méltóztassál, kérünk téged, hallgass meg minket.

Hogy ezeket a kiválasztottakat megáldani és szentté tenni méltóztassál, kérünk téged, hallgass meg minket.

Hogy ezeket a kiválasztottakat megáldani és szentté tenni és felszentelni méltóztassál, kérünk téged, hallgass meg minket.

Mire a litániát a szokásos módon befejezik. *Mészáros Aladár.*

Szűz Mária szent ereklyéi.

ITT NEM LEHET SZÓ a boldogságos Szűz testének maradványairól, nem, a boldogságos Szűz testestül-lelkestül lett fölívve a mennyekbe. De maradtak egyéb szent ereklyék, melyek közül a főbbeket itt megemlíjtük. A szentséges Szűz *ruhája*, melyet Aachen koronázó városban őriznek. A boldogságos Szűz ruhájának szövete is ismeretes. Az az úgynevezett *bissus*, egy sárgásszinű anyag. A *jeggyűrű*. Ez *Perugia* olasz városban látható. Alabastromból készült. Évekig viseltek háborút Perugiával a szomszéd város lakószai, hogy e gyűrűt birhassák. Olaszország *Prato* városában a szentséges Szűz övét őrzik. Ez az öv zöld selyem, aranyszálakkal átszőve. A szent hagyomány azt tartja, hogy szent Tamás apostol nyerte el az Isten anyjától ez ereklyét. Ugyanis a hagyomány szerint szent Tamás akkor jött a boldogságos Szűz temetésére, midőn az Isten anyja harmadik napja el volt már temetve. Az apostolok az ő könyörgésére levették a sírbolt födelét, hogy az apostol az Isten anyjának legalább holttestét láthassa, ha már életében nem búcsuzhatott el tőle. De mindnyájuk nagy bámulatára, üres volt a sírbolt. Hogy az apostol meg legyen vigasztalva, ez övnek birtokába jutott; a hagyomány szerint az égből hullott alá az apostol ölébe. *Szűz Mária haja*. E hajnak egy fűrtöcskéje *Páduában* látható az ereklyetartóban. A haj színe arany-sárga.

¹ Vagy a kar éneki, ha a szentelés teljesen ünnepélyes.

— A szentmise —

TEMPLOM építésre gyűjtöttek egy községben. Kiki tehetsége szerint járult hozzá az építkezéshez. Egy szegény özvegyasszony napszám-ból élt, 200 koronát adott. Sokan részvétellel csodálták e szegény asszony adományát. Az asszonyka azonban szent egyszerűségében felel: «Halálom után alapítványnak szántam a 200 koronát egy szentmisére. Most az egészet adom a templomnak s így legalább részem leend az összes szentmisékben, melyeket ott mondani fognak!»

Egy felsővidéki községben a következő alapítványt tett egy jámbor lelkű földműves két szentmisére.

Minden fehérvasárnap nyolcada alatt mondandó egy szentmise, hogy a község csecsemői közül egy se haljon meg szent keresztiség nélkül; minden Úrnap nyolcada alatt mondandó egy szentmise, hogy senki sem végezzen szentségtörő áldozást.

Egy irországi pap beszélt a következő esetet: Mint kis iskolás fiú többször kísértem el nagyatyámat a templomba. Egy magasabb dombon keresztül kellett mindig átmennünk. Amikor egy sziklához értünk, nagyatyám mélyen meghajolva levette a fővegét. Egy alkalommal megkérdeztem őt, miért teszi ezt. Ő nagy komolysággal felel: «Édes fiam, ne csodálkozzál azon, hogy e helyet olyannyira tisztellem, 20 esztendőn át a földön térdelve e szikla tövében hallgattam minden vasárnap a szentmisét!» A szegény irek, akik nem építhettek templomot a szigorú törvény miatt, a szabad ég alatt kénytelenek voltak szentmisét hallgatni, sajnálatunkra méltók. De mennyire sajnálatunkra méltók azok a keresztények, akiknek vannak szép templomaik s mégis elmulasztják a vasárnapi szentmisét.

Krasznyánszky János.

Az Oltáriszentség és a tábornok.

BÁRÓ GERAMB tábornok, cs. és kir. kamarás egy nap Lyonban az utcán járva egy pappal találkozott, ki két haldoklót akart megáldoztatni. Geramb báró nem sokat teketóriázott, hanem térdre ereszkedett és így akarta bevárni, míg a pap az Oltáriszentséggel előtte elhalad.

Meglepetve és fájdalommal vette azonban észre, hogy a mennyezetet tartó két ministráns gyerek egymással civakodik. Hirtelen felpattant tehát s egyik ministráns kezéből kiragadja az Oltáriszentség felé boruló mennyezet rúdját s a veszekedő gyermeket elküldi. A pap nemsokára bámulattal látja, hogy egy magasrangú katona foglalta el az egyik ministráns helyét s e szokatlan látványra nagy tömeg verődött össze. A tábornok

nem csak a két beteg lakásáig vitte a mennyezet rúdját, hanem visszakísérte a papot a templomba is és csak azután távozott, midőn az Oltáriszentséggel áldást kapott; képzelhetni, hogy e látvány milyen felemelő példát nyújtott azoknak, kik még a kalapot is szégyenlik levenni a templom előtt.

Napoleon és az Oltáriszentség.

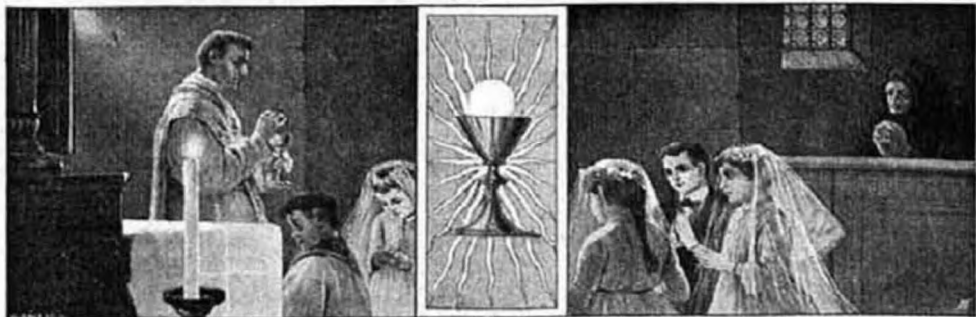
I. Napoleon császár mindig a legnagyobb tisztelettel viseltetett az Oltáriszentség iránt.

Midőn koronázása napján a bibornokok arra kérték, hogy áldozzon meg s ezzel az összegyűlt népnek és az egész kath. világnak adjon jó példát, a császár, ki nem volt olyan lelki állapotban, hogy az Úr testét magához vegye és arra sem volt elég bátorsága, hogy szenvedélyeivel szakítson, de szentségtörést sem akart elkövetni, így felelt: «Nem vagyok elég ájtatos ahhoz, hogy áldozzam, de mégis vagyok annyira jámbor, hogy szentségtörést ne kövessék el». VII. Pius pápa erre felmentette az áldozástól.

Ugyancsak I. Napoleonnal történt az is, hogy egy karácsonyi éjjeli misén tiszteletet szerzett az Oltáriszentségnek. Egy tábornok ugyanis karácsonyestén több magas rangú tiszt barátját látta magánál vacsorán. Az étkezés végén felmerült az a kérdés, hogy mivel töltik el az időt. Menjünk el az éjjeli misére, mondta az egyik tiszt tréfálkozva. Az indítványt elfogadták s a becsípott, jóllakott társaság csakugyen megjelent a szent Rókus templomban, hol a hívők általános megbotránkozására a legnagyobb tiszteletlenséggel viselkedtek. A mulató társaság ajkain azonban egyszerre csak megfagy a mosoly, mert egy tiszt lép ki a jelenlevők sorából, ki így szól: «Uraim, ha az ember templomba lép, úgy viselkedjék, amint ez a hely méltóságához illik. Azt mondom, csend és rend legyen.» Aki e szavakat ellentmondást nem tűrő hangon kiejtette, Napoleon császár volt, kit leforrázva és megrémülve ismertek fel mindnyájan.

A tiszték moccani sem mertek többet az egész mise alatt.

Napoleon egyébként már a Brienne-i iskolában is beh bizonyította, hogy vallásos szív dobog kebelében. Egy napon ugyanis észrevette, hogy Úrfelmutatás alatt egyik növendéktársa hátat fordít az oltárnak. A fiatal korzikai felpattant s megragadja a tiszteletlenül viselkedő növendék karját, egyet fordít rajta, hogy szembe kerüljön az oltárral s halkán, de azon az erélyes hangon, mely későbbi pályája alatt oly híressé vált nála, így szólt hozzá: «Térdelj le, azt mondom, térdelj le». A megszólított sietve omlik térdre, mert a fiatal Bonaparte szemében a méltatlankodás nemes lángját látja lángolni s érzi, hogy a tüzes korzikai nem ismeri a tréfát.

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR.

Sopronban a Férjiek Mária-kongregációjában fennálló gyakrabban áldozók szakosztálya 1910. december végén kilencedet tartott a gyakori szentáldozás terjedésére. Az 1911. évben első szentáldozásokat erre a célra ajánlják fel a szakosztály tagjai.

Mire képes a gyakran áldozó.

Egy polgáriskolai tanárnő, aki a tanulás ideje óta sokszor járul a szentáldozáshoz, véletlenül egy olyan internátusba került vezetőnek, ahol 30 másvallású leány mellett 5 volt a katolikus. És az Úr Jézustól lelkesítve ezt az öt leányt havonként vezeti a szentáldozáshoz. Rengeteg munkát, napi 10 órát képes ellátni a gyakori szentáldozás segítségével.

Okosság erénye.

Egy győregyházmegyei faluban, ahol elavult divat szerint a templom még nappal is zárva van, a tanítónő szeretett volna szentséglátogatásra menni. Félénkségében nem merte a kulcsokat elkérni erre a célra, elkérte tehát azzal, hogy orgonapróbát akar tartani. Orgonált is, de az Úr Jézusnak is hódolt.

Haladunk.

Mosontarcsán, ezen 2000 lakosságú faluban, 1907-ben 1500 volt a szentáldozók száma, 1910-ben már 15.000, 1907-ben az Oltáriszentséget esténként csak egyetlen egy személy látogatta, a plébános. Ma munka után majdnem az egész falu imádja az örökmécs titokzatos fényé-

nél a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Három évvel ezelőtt mindenki azzal a csúf térdrántással köszönt be a templomba, ma már mindenki földig hajtja térdét. Ezen vallásos cél felkeltésében fő érdeme van a jó Istenen és a buzgó plébánoson kívül a leányok Mária-kongregációjának és a Jézus-Szive díszörségnek.

Schügerl Gyula.

Templomgondozás.

AZ ORGONA rendbentartása, óvatos tisztogatása. A lelkiismeretes kántor kezében ritkán van baja az orgonának, föltéve, hogy az jól el van készítve. Legnagyobb óvatossággal kell hát lennünk az új orgona megbíralásánál, átvételénél. Mindenekelőtt a fásípoknak kell különösen száraz fából készíttetniök, lehetőleg szögezés nélkül összeállíttatniök, nehogy később a sípokban rozsdafoltok keletkezzenek és azokat tönkre tegyék. A nedves fából készült fásípok meghasadnak és a hangot képződésben lehetetlenítik. Az ónsípok kevésbé romolhatnak meg. Legtöbbet árthatnak nekik a ministráns gyermekek, vagy az orgonafujtatók, kik megtapogatják, összenyomják. Mi közülük a sípokhoz ezeknek?! El kell zárni a szent tárgyakat a csintalanság kezei elől. Az orgona fuvója szabályozva van. Vigyázni kell a vonalra, melynél magasabbra soha se emelkedjék a fuvó jelzéke. A molytól a fuvónak közét kénezzéssel óvjuk. Ez azonban, mert a kénlap meggyújtása által történik, nem ajánlatos módja az óvásnak. Sokszor rosszabb az orvosság, mint a betegség. Hasznájunk inkább a pohárban beállított ecetsavat, melybe rozsdás szögeket teszünk. Jónaftalinnal is védekezni a moly ellen. A légnyomásos, újabb rendszerű orgonáknál ne vegyünk át kaucsuk fúvókákat, mert ezekre a nedvesség, a szárazság, a hideg és meleg egyaránt hatással vannak. Kívánjuk meg, hogy ezek tejesbárány bőréből készíttessenek. Legyen az orgona mellett egy törölő és poroló. Mindennap meg kell annak a játékasztalát, billentőit stb. szabadítani a portól. A hágóbillentők ne szolgáljanak köpöláda gyanánt. A változatok szertelen rángatása, tologatása világos jele annak, hogy nem való ilyen drága hangszer *kántár* keze alá. Megesik mégis, hogy szentmise alatt sipít az orgona. A kántornak ép úgy kell ismernie annak minden részét, mint a jó pap ismeri kis könyvtára minden egyes darabját. Azonnal tudnia kell, melyik síp visít. Nyuljon bele, helyezze félre a rakoncátlankodót; az istentisztelet végén pedig a szálláda illető lyukától visszafelé a billentőig keresse és találja föl a féktelenség okát. Épfgy járjon el akkor, ha hiába nógatja a makacskodót. Száraz időben az ellenkező oldalon fekvő ablakok kinyitása által egész napra levegőjárásnak tegyük ki az orgonát. Évente egyszer belülről is poroljuk meg.

GYERMEKVIILÁG

Rovatvezető: DR. SZVLLABA EMIL.

Szentséglátogatás szent Kázmér példájára.

LEGNAGYOBB jótevője az embereknek, Úr Jézus! lakásul ezt a szentségházat választottad magadnak; s a szentostya alakját, mint valami ruhát vetted magadra. Azonban én, a Te gyermeked, erősen hiszem, hogy itt vagy és hálát akarok Neked adni jótéteményeidért.

Jóságos Úr Jézus! Te szenteket adtál nekünk, akik Irántad, a legfelségesebb Oltáriszentség iránt nagyon hálásak voltak. Azért adtad őket nekünk, hogy példájukból háladatosságot tanuljunk. Köszönöm Neked egész szívemből és kérlek, hogy szenteid szép példája ne legyen hiábavaló.

Ilyen kedves szented Kázmér lengyel király is, aki 500 évvel ezelőtt halt meg 24 éves korában. Az emberek is szerették nagy jámborságáért, de Te sokkal jobban szeretted. Királyfi volt, de ezzel nem is gondolt. Sokkal jobban örült annak, hogy mennyei Atyádnak gyermeke és a Te testvéred. A királyi trónnál sokkal jobban tetszett neki az, hogy Te a legfölségesebb Oltáriszentségben úgy vagy köztünk, mint a jó pásztor bárányai között. Csaknem szünet nélkül imádkozott Előtted, a pihenésről is megfeledkezett. Éjjel is fölkelte álmából, hogy Téged a legfölségesebb Oltáriszentségben imádjon, Neked köszönetet mondjon sok jószágodért. Ilyenkor a templomot zárva találta, de nem távozott el haza, hanem a templom kapujánál térdelt és ott imádkozott. Sokszor találták így meg az éjjeli őrök és csodálkoztak rajta. Mikor ezeket az ő tanítója megtudta, intette őt, hogy kevesebbet imádkozzék, többet mulasson és aludjék. Ámde a szent ifjú mosolyogva felelé: «Az én gyönyörűségem az Úr Isten, Őt pedig az oltáron, a legfölségesebb Oltáriszentségben találom fel. Ott több örömem van, mint bármely mulatságban».

Ó igen, Úr Jézus, ha elgondoljuk, mennyi jót tesz velünk az Oltáriszentségben, legnagyobb örömünket a szentségház előtt kell találnunk.

Ó Jézusom! voltak királyok, mint Mátyás az igazságos, akik pór-ruhában jártak a nép között, hogy bajait megtudják és rajta segítsenek. De csak néha tették meg. Te azonban 19 száz év óta vagy köztünk, nem is emberi alakban, hanem kenyér színében. Áldunk és dicsérünk jószágodért.

Megígérted, hogy az Oltáriszentségben a világ végéig velünk maradsz, mint a jó pásztor bárányai között. Áldunk és dicsérünk jószágodért.

Megígérted, hogy aki megáldozik, oly erős lesz a bűn ellen, hogy a gonosz lélek fut előle; mint az ember az ordító oroszlán elől. Áldunk és dicsérünk jószágodért.

Megígérted, hogy aki méltóképen áldozik, annak testét az utolsó napon feltámasztod sírjából és oly fényessé, dicsővé teszed, amilyen a Te szent tested az égben. Áldunk és dicsérünk jószágodért.

Megígérted, hogy aki eszi a Te testedet és issza a Te véredet, örökké fog élni a mennyországban. Áldunk és dicsérünk jószágodért.

Ó bár oly hálás tudnék lenni, mint szent Kázmér. Ő nemcsak sokat imedkozott, hanem sok jót is tett, csupa háladatosságból Irántad. Ő maga szolgált a betegeknek és táplálta a koldusokat. Mikor ez másoknak nem tetszett, így szólt: «Hisz én nem vagyok olyan király, mint Jézus Krisztus, az Isten Fia; és Ő mégis mennyei trónjáról alászállott hozzánk, szegény emberekhez és gyógyította betegségeinket; szegénnyé lett, hogy bennünket gazdagokká tegyen. Jézus Krisztus példájával és szavával is tanította, hogy a szegényeknek szolgálni annyi, mint Neki magának szolgálni.»

Én is irgalmas akarok lenni mindenki iránt, jót akarok tenni, mert Te a legfölségesebb Oltáriszentségben elhagyod isteni dicsőségedet, elhagyód emberi alakodat, csak hogy az én szegény lelkem gazdag legyen. Segíts édes Jézusom, hogy irgalmas szívű legyek.

Meg akarom osztani testvéreimmel, ha van valamim. Segíts, édes Jézusom!

Ha pénzt kapok ajándékba vagy fölöslegem van ételben, örömet fogok a koldusoknak belőle adni. Segíts, édes Jézusom!

Ha szüleim megengedik, meglátogatom beteg tanulótársaimat és szolgállok nekik. Segíts, édes Jézusom!

Az öreg embereket nem fogom kigúnyolni, hanem szívemből tisztelni. Másokat inteni fogok, ha a szegény öregeket kigúnyolják. Segíts, édes Jézusom!

A bosszantásokat türelmesen fogom elviselni és meg fogok bocsátani, mikor valaki megbánt. Segíts, édes Jézusom!

A temetésekre, kivált a szegény emberekére buzgón fogok eljárni és imádkozni a szegény halottért. Segíts, édes Jézusom!

Az állatokkal sem akarok keményen bánni, nem fogom őket kínozni, mert őket is Te teremtetted. Segíts, édes Jézusom!

Ó Jézusom! milyen irgalmas vagy öröktől fogva! Szépnek teremtetted a földet, hogy itt lakjunk. Adj nekünk is irgalmas szívet!

Adtál testet, hogy feltámadjon. Adj irgalmas szívet!

Adtál levegőt, hogy meg ne fulladjunk. Adtál napot, hogy sötétben ne legyünk és meg ne fagyjunk. Adj irgalmas szívet!

Adtál fület, nyelvet, hogy egymást megértsük. Adj irgalmas szívet!

Adtál kezet, lábat, erőt, hogy dolgozhassunk és éhen ne haljunk. Adj irgalmas szívet!

Adtál jó szülőket, hogy felneveljenek; tanítókat, hogy tanítsanak; áldozópapokat, hogy üdvözüljünk; testvéreket és társakat, hogy egyedül ne legyünk. Köszönjük és kérünk, adj irgalmas szívet is!

Fát követ és agyagot adtál, hogy lakást építsünk; lent, kendert, állatokat, hogy ruhánk legyen; tüzet, hogy sötétben világítson, télen melegítsen s ételünket elkészítsük. Köszönjük és kérünk, adj irgalmas szívet!

Te adsz égi háborút, hogy a levegő megtisztuljon; esőt, hogy a vetés nőjjön; növényeket és állatokat, hogy tápláljanak és szolgáljanak nekünk; virágot, éneklő madarat, hogy örömünk legyen bennük. Köszönjük és kérünk, adj irgalmas szívet!

Annyiszor adok neked hálát, ahányat lélezkzik az ember, ahány szikra van a napon, ahány szót szólnak az emberek, ahány ember, állat, növény és kő van a földön, ahány virág a mezőn, réten, ahány vízcsepp a felhőkben. Ennyiszor mondom Neked köszönetet, Jézusom a legfölségesebb Oltári-szentségben! Amen.

Az első áldozás emléke.

(Az anya imakönyve.)

A LEGNAGYOBB jó, amit Isten a földön gyakorolhat, egy valóban keresztény anya ajándékozása, mondá egy jeles püspök (Ketteler). Ez állítás fényesen be lett igazolva a következő történetben.

18... év tavaszán egy fiatalember jött falunkba, hogy megrongált egészségét itt lakó nővérénél helyreállítsa. Épen egyetemi tanulmányait végezte be. A szegény nővér néhány nap múlva hozzám jött és keserves könnyek közt panaszkolta el nekem, mint lelkészének, hogy fivére minden vallási vigaszt elutasít és nyíltan kijelentette, hogy semmiben sem hisz.

Én többször láttam a fiatalembert, akin a tüdővész magas foka uralkodott, midőn szép időben lassan sétálgatott. Ez alkalmat szolgáltatott nekem arra, hogy hozzája közeledjem. Egy napon barátságosan megszólítottam őt és hogyléte után kérdezősködtem. De az én papi ruhám, úgy látszik, épen nem tetszett neki; sötét pillantásokat vetett reám, kérdéseimre nagyon kimért és rövid feleleteket adott és midőn lassankint beszédemet

a vallás vigaszára fordítottam, ami oly édesen hat a szenvedés közepette a lélekre, azonnal búcsut vett tőlem azon kijelentéssel, hogy a hasznos beszéd árt az ő egészségének.

Nemsokára arról értesültem, hogy az ő baja súlyosbodott és az orvos abbeli aggodalmának adott kifejezést, hogy egy vérhányás rögtön kiolthatja életét. Most már kötelességemé vált őt meglátogatni és szeretettel és komolyan az ő örök üdvére figyelmeztetni. Miután a rákövetkező napon szentmisémet az ő lelke javára följánlottam az Úrnak és a jó Pásztort arra kértem, hogy legyen a szegény betegnek segítőtje és világossága, ismét elindultam, bár félelem közt, a beteg látogatására.

A beteg nővére fogadott engem és mindjárt hozzá vezetett. A divánon ült, fejét tenyerébe süllyesztve, és úgy látszott, hogy szenved. Midőn nővére engem bemutatott, haragos pillantást vetett reám és kijelentette, hogy az én látogatásom neki kellemetlen. Én megbocsátottam neki ezt és igyekeztem megnyugtatni őt, és kértem, forduljon bizalomteljes szívvel a jó Istenhez akkor visszaszáll lelkébe a béke és vigasz, amit ő annyira óhajt.

Ugy látszott, hogy szavaim jó benyomást gyakoroltak reá. De tévedtem. Ő néhány perc múlva fölkelt ülőhelyéről és keserű hangon kijelentette előttem, hogy nincs szüksége az én vigasztaló szavaimra. Én akkor figyelmeztettem őt az ő ifjúkori hitére és arra, hogy Isten talán azért küldi reá ezt a betegséget, hogy ideje legyen saját bensejébe szállani és az örökkévalóságra gondolni; de ekkor annyira izgatott lett, hogy én tanácsosabbnak véltem távozni. A szegény nővér vigasztalhatatlan volt. Arra kértem őt, hogy ne szűnjék meg imáiba ajánlani a szerencsétlen beteget és bizzék az Isten irgalmában és azt ígértem, hogy néhány nap múlva megint el fogok jönni.

Alig érkeztem haza, midőn egy levelet kaptam, melyben a beteg komolyan megtiltotta nekem a látogatást és a levél vivőjétől azt is hallottam, hogy nővérét azzal fenyegette, hogy távozik és vendéglőben vesz lakást, ha még egyszer papot hívna hozzá.

A beteg később ismét magához jött; ismét sétára ment és velem találkozott. Ekkor minden erejét összeszedte, hogy eltakarja gyöngeségét és gyorsan elhaladt mellettem, alig viszonzva köszöntésemet.

Másnap a beteg nővére, mindjárt a szentmise után, hozzám sietett és örömmel azt mondta: «Hála Istennek! az én fivérem ismét keresztény; kéreti önt, látogassa meg még ma.» Meg voltam lepve. Siettem a beteghez, mert a szegény nő annyira föl volt izgatva az örömtől, hogy nem is tudta nekem elmondani a hirtelen változás okát.

A beteg, úgy látszott, már türelmetlenül várt reám; elém jött a lépcsőig, megragadta kezemet, bocsánatot kért tőlem az ő illetlen viseletéért, aztán szemében könnyekkel így szólt: «Adjon hálát velem együtt az

irgalmas Istennek; én ismét keresztény vagyok! Segítsen nekem, hogy jó keresztény maradjak és mint ilyen haljak meg.» Én szivemből szerencsét kívántam a fordulathoz neki és jámbor nővérenek és a változás okát kérdeztem.

— Tegnap este — úgymond a beteg — nővérem szobájába mentem és az ő kis könyvtárát szemlélgetve, egy könyvet pillantottam meg. Boldog emlékü *édesanyám imakönyve volt*. Kezembe vettem a könyvet, kinyitottam és szemem épen azon a lapon akadt meg, ahová 18... évi április 14-ről keltezve az én *első áldozásom* volt bejegyezve, alatta ez írással: «Jézus Krisztus! Te leszállottál az én fiam szívébe; áldom a te végtelen szeretetedet és kérek, tartsd meg őt a hitben és ártatlanságban és vezesd őt a világ veszélyein keresztül az örökéletbe. Istennek szent Anyja! imádkozzál érte!

Ó, te nem őrizted meg a hitet; te elvesztetted ártatlanságodat — e gondolat ólomsúllyal nehezedett szivemre; furcsán éreztem magam, nem is tudtam, mi történik velem. A könyvet sem tudtam visszatenni helyére, hanem szobámba siettem vele. E pillanatban úgy rémlett előttem, mintha édesanyám panaszosan elém állott volna; elgondoltam az ő oktató, óvó szavait; eszembe jutott ígéretem, amit első szentáldozásom napján tettem és anyám halála napján ismételtam; átgondoltam ifjúságom napjait, midőn még hívő, ártatlan, vidám voltam és boldogságban töltöttem napjaimat. Azután tévelyeim és bűneim réme állott lelkem elé.

Nyugtalan lettem és megzavarodtam, dúlt a vihar keblemben; a hit és hitetlenség küzdött egymással szivemben. Kihez forduljak? hol kezdem? Kezembe vettem ismét anyám imakönyvét és ismét kerestem. Megint olvasni akartam belőle, de nem tudtam. Végre megtaláltam benne az esti imát, mit anyám velünk, gyermekekkel el szokott mondani. Önkénytelenül térdreborultam és imádkoztam, amit három év óta nem tettem. Úgy rémlett előttem, mintha édesanyám mellettem térdelne és velem imádkoznék. Ekkor eltűnt minden csalókép, ami lelki szemeimet fődte; világosság lett bensőmben és én világosan láttam, hogy engem bűneim vittek a hitetlenségre. A fájdalom és bánat könnyeit hullattam. Mélyen megrendülve feküdtem ágyamban. Nem tudtam aludni. Végre elszenderedtem, előbb anyám oktatását követve, szent kereszttel jelölve meg magamat. Midőn ismét fölbredtem, elmondtam gyermekkori imáimat és azon elhatározást érleltem meg magamban, hogy ismét Istenhez térek.

A betegnek e szavai nagyon megindítottak engem. Csodáltam Isten kegyelemútjait. Nővére az öröm könnyeit hullatta és bámulva tekintett a betegre. Én pedig megerősítettem a beteget az ő szent elhatározásában és igyekeztem esetleges kételyeit eloszlatni.

— Isten megmentett engem a kételytől, szólt ekkor. A kegyelem vilá-

gössága előtt — úgymond — minden kétely eltűnik. Csak a bűn hozta lelkembe a kételyt. Bocsássa meg Isten ifjúkori tévedéseimet!

Hosszú és komoly előkészület után nagy áhitattal meggyónt a beteg, ami engem nagyon megindított.

Mínt hogy a betegség a nyár közepén súlyosbodott, mindennap meglátogattam őt. Előbbi komoly kedélye egészen eltűnt; a beteg vidám lett és szenvedését példás béketűréssel viselte. Gyakran beszélt nekem azon édes vigaszról, amit a vallás nyújt a szenvedésben és borzadályal gondolt azon időre, melyet Istennel, önmagával és a világgal meghasonulva töltött. Nagy örömet érzett akkor, mikor édesanyjáról beszéltem és mikor már elgyengültek szemei, arra kért, hogy az ő imádságoskönyvéből olvasak neki. Midőn halálát közeledni érezte, hivatott engem. Egy jó keresztény nyugalmával és bizalmával nézett a halálnak elébe és örvendett, hogy nemsokára találkozni fog édesanyjával a boldog mennyországban. Halála előtt félórával mély álomba merült. Egyszer csak fölébred e kiáltással: «Anyám! Anyám!»

És lelke elvált testétől.

M.

Egy francia ezredes utolsó áldozása.

1883. március havában halálos ágyán feküdt Trèbaute Gábor ezredes, ki a német-francia háboruban Reichshoffer mellett résztvevett abban a híres lovas rohamban, mely egyike az újabb idők legmerészebb katonai bravurjainak. Tréboute itt két sebet kapott s két lovat lőttek ki alóla, de nem csak ezekről volt híres, hanem arról is, hogy Istenéhez szintén oly hűséggel viseltetett katonai pályáján, mint a trikolórhoz.

A beteg ezredeshez eljött a pap, ki meggyóntatja és mivel állapota a közeli halálra engedett következtetni, másnap korán reggel akarta megáldoztatni.

«Nem, szólt az ezredes, nem korán reggel szeretnék áldozni, hanem fényes nappal, mert jó példát akarok adni, hadd lássák, hogy hal meg egy francia katona, aki katolikus. Nővéremmel együtt végeztük az első szentáldozást, én megbeszéltem vele, hogy az utolsó áldozásnál is együtt fogunk az Oltáriszentséghez járulni.

S így is történt. Március másodikán, pénteken reggel így szólt a hős katona nővéréhez: «Milyen nap van ma?» Péntek — volt a felelet. «Nos, ma fogok meghalni, azon a napon, midőn Üdvözítőnk is meghalt.» S miután nővérel együtt magához vette az Úr testét, vissza adta hősi keresztény lelkét az Istennek.

Röptében a nagyvilág körül.

Erdély aranykora. A magyarországi harmadrend Erdély bércei között újra kibontotta a gyakori áldozás fennen lobogó zászlaját. Mint egykoron Erdélyben volt a magyar szabadság előharcosa, most is elől látjuk őket, a hősök unokáit a lelkek szabadságáért küzdeni. Szent Ferencnek Erdélyországban megjelenő Hírnöke megfűtta hatalmas harsonáját s ezzel köszönt be az újesztendő hajnalán:

Bevonjuk a tavalyi zászlót és kitzűzünk egy ujat.

Egy ujat tűzünk ki, amely sokkal nagyobb a tavalyinál; amelyre mégegyszer akkora betűkkel írjuk rá a programmunkat.

E zászlót lengetjük előttetek, testvéreink! Nézzétek, milyen hófehér színű! Olvassátok csak, mit írtunk rá!

Áldozunk gyakran mindennap!! Mi Krisztus hívei vagyunk. Mi az Istenember párthívei vagyunk. Mi az isteni Mester apostolai vagyunk. Mi az Ő tanítását hirdetjük szakadatlanul. Mi az Ő kívánságának teljesítésére szólítunk föl mindenkit. Mi nem nyugszunk, míg az Ő forró óhaja nem teljesül, legalább is ott, ahová mi eljuthatunk.

Azért szólítunk föl benneteket is, terciárius testvéreink.

Ez legyen az évi programmunk: *áldozunk mindennap!*

Mondjam-e, hogy a naponkénti áldozó olyan, mint a tüzet lehelő oroszlán? Mondjam-e, hogy aki mindennap egyesül Istenével, azt nem fogja a mai furcsa világ kárhozatos szelleme magával ragadni? Említsem-e, hogy az Úr oltáránál erőt, vértanúi bátorságot és hitvallói szellemet önt belénk a szivünkbe térő Jézus Krisztus?

Nem! nem hiszem.

Izleljétek meg és meglátjátok, mily édes az Úr!

És ha ti már mindennap megjelentek az áldozató korlátnál, örüljétek végtelen boldogságtokról; mondjátok mindenkinek, hogy nincs több olyan úr, mint az Isten; hogy nincs több olyan boldogító jó barát, mint

az édes Jézus! Hirdessétek, hogy *«nagy dolgot cselekedett veletek a Hatalmas!»* Állítsátok meg minden ismerőstököt és értessétek meg velük a jóságos isteni Mester végtelen-szeretetét!

De mit mondok?

Nem elég! Ne csak ezt tegyétek!

Hanem fogjátok kézen barátaitokat s vezessétek a szentségi Jézushoz!!

S ez legyen programmunk második pontja.

Igen! Aldozzunk mindennap: ismerőseinket pedig bírjuk rá, hogy ők is kövessék a mi példánkat!

Beszélek-e még erről többet? Fölösleges! Majd megmondja nektek az édes Jézus, amit én nem mondtam el.

A bécsújhelyi katonatisztek rendjele. A bécsújhelyi katonai akadémiában nemrégiben az öreg tisztek ünnepélyt tartottak. Ez alkalommal ünnepélyes szentmise volt, amelyen a jubilánsok, a város egész tisztikara és az összes tisztek tanáraikkal együtt résztvettek. Az oltárhoz Müller dr. paptanár lépkedett. Előtte két minisztráns ment és pedig a misekönyvet Gerstenberg lovag cs. és kir. tábornok vitte, a második minisztráns Schnarda ezredes volt. Mindkét úr teljes katonadíszben volt összes rendjeleikkel a mellükön. A szentmise alatt buzgón megáldoztak s az Úr szolgájának kezéből vették a legmagasabb rendjelet és kitüntetést, a mennyei kenyér hófehér színében.

Küzdelem az Oltáriszentségért. Fellegekbe vágó csatákat vívnak Britanniában az Oltáriszentségért. Az egyháztól elszakadt anglikán lelkészek az Oltáriszentséget kérik. Templomuk már be van rendezve a mennyei király jövetelére, lőmjén, gyertya, miseruhák, ép úgy, mint a római egyházban. Csak magát a mennyei királyt várják. Ez urak azért vonták magukra főpásztoruk figyelmét, mert az Oltáriszentséget nemcsak őrizték, hanem nyilvános istentiszteletre is kitették, mert a népet az Oltáriszentség látogatására buzdították és mert római szokás szerint, a Szentséggel áldást osztottak. A püspök pásztorlevélben jelentette ki, hogy bár kételye nincs az Úr Jézus valóságos jelenléte iránt, mégis különbséget kell tenni magánjátatosság és nyilvános istentisztelet között. Magánjátatosságban mindenki tisztelheti az Oltáriszentséget, de az nem járja, hogy nyilvános tiszteletre kitegyék s hogy a népet tiszteletére fölhívják. Nagyobb plébániákon püspöki engedéllyel őrizhető a Legszentebb, betegek és haldoklók számára, de nyilvános tisztelet tárgya nem lehet.

A vikáriusok válaszukban rámutattak ez intézkedésben rejlő következetlenségre. Hinde úr ezt írta: *«Erős meggyőződéssel hiszem, hogy az Oltáriszentség mindenkör az Úr teste, akár az oltáron fekszik szentáldozáskor, akár a betegek és haldoklók számára teszik el és azért ép oly tisztelet illeti meg, mint magát Krisztus Urunkat. Nem teljesíthetem tehát*

az Oltáriszentség őrzését illető rendeletet». Mr. Nugent. aug. 2-án eképpen válaszolt püspökének: «Lehetetlen, hogy a népet ne buzdítsam az Oltáriszentség imáadására, mikor hiszem, hogy benne a mi Urunk maga van jelen. Állandóan ég előtte a lámpa. Miért? Bizonyára csak azért, hogy minden belépő észrevegye, hol van jelen Krisztus Urunk. Mindnyájan térdet hajtunk, ha elmegyünk előtte, azért léto gatjuk meg őt, azért imádjuk, mert a mi Urunk maga van jelen az Oltáriszentségben. Méltóságod bizonyára nem kívánja, hogy úgy viselkedjünk előtte, mintha nem volna jelen. Én és népem mindig annak tartjuk az Oltáriszentséget, aminek tartották a napkeleli bölcsek a betlehem-i gyermeket. Nem látom tehát át, miért kellene nekünk mást tennünk, minthogy imádjuk őt.»

A püspök azonban nem tárgított. A két lelkészt meggyőződésük miatt állásukból felfüggesztették. Mindkettő 15 évet töltött el buzgó működésben. Ezt nemcsak az ujságok egyhangú nyilatkozatai tanúsítják, hanem egy úr is bizonyította e sorok írójának. A püspök legjobb papjait távolította el. Ami jó csak történt e plébániákon, az ő művük, a nép szentek gyanánt tisztelte őket.

A püspök gondolkozású angolok rokonérzése követi őket, bárhová veszik is útjukat.

Mi pedig XIII. Leó pápa parancsára imádkozunk Anglia megtéréseért. Aki keres, az talál. Kérjétek és megadatik, zörgesetek és megnyitattik nektek!

Az Örökimádás temploma fényes ünnepeknek volt tanújele a múlt hónapokban. Az 1910. év, amelyben 40.000 hívő járult a szentáldozáshoz és amelyben 1500 szentmiseáldozatot mutattak be az Úrnak, magasztos szép ünnepélyvel végződött. December 27-én szent János evangelista napján Kohl Medárd püspök tartotta püspökké szentelésének évfordulóját az egész oltáregyesület és a hívők jelenlétében. Szentmise előtt két apáca beöltöztetése és egy fogadalomtétel volt. A szentmise után ünnepélyes Te Deum hangjai szállottak a hívők ajkairól az imálandó Oltáriszentség felé. Kérve őt, hogy ölelje keblére a jubiláns püspököt, mint szent Jánost, a szeretet apostolát.

Jézus nevenapját ez évben a hívők általános részvéte mellett ünnepelte meg a templom a szent napot megelőző kilenceddel. Mindennap ünnepélyes nagymise volt, az első napon, a Veni Sancte napján P. Buttykai Antal, az Oltáregyesület vasárnapján Kánter Károly prelátus mondott szentbeszédet. A szent kilenced szónoka Hász István a szent Imre kollégium prefektusa volt. A szent kilenced esütörtökön Zemann Jenő hárskúti plébános szentóra ájtatosságon mondott szent beszédet; az ünnepély befejezése vasárnap volt, midőn ugor nyai Robicsek Ferenc dr. kanonok mondott ünnepélyes nagymisét, este pedig Kohl Medárd dr. püspök hatalmas allo-

kucióval és ünnepélyes Te Deummal fejezte be a szent ájtatosságot. A szent kilenced alatt az Oltáregyleti kongregációk hét csoportja állandóan imaórát tartott és a szakosztályok szónokai a szent név tiszteletére hívták fel a buzgó áldozó egyesületi tagokat.

Németnek Bécs, magyarnak Pécs. Tagadhatatlan, alig van város, hol a tanítóság annyira át volna hatva az Oltáriszentség tanításától és szeretetétől, mint a bécsiek. A németek igazán ide mehetnek példáulért, mert ebben Vindobona docet, Bécs tanít. Mi, magyarok is ujat tanulhatunk, Zichy Gyula gróf pécsi püspök legutóbbi körlevelében új rendelkezést adott papjainak és tanítóinak husvétii gyónására vonatkozólag.

Mult évi körlevelében ugyanis elrendelte, hogy a lelkeskedő papság és tanítóság husvétii szent gyónásukat és áldozásukat közösen, együttesen végezzék, azonban figyelembe véve azon nehézségeket, melyekbe ezen rendeletének keresztülvitele a gyakorlatban itt-ott ütközik, nem ragaszkodik ahhoz, hogy tanítói a papokkal együtt végezzék szent gyónásukat és áldozásukat, megengedvén nekik, hogy ahol tényleg ily nehézségek forognak fönn, akár az iskolásgyermekekkel együtt, akár más alkalommal és máshol végezzék szent gyónásukat, csak azt kívánja meg ezen esetben föltétlenül, miszerint szent áldozásukat a hívek jelenlétében ezek épülésére saját plébániatemplomukban nyilvánosan végezzék.

Azt a példás és épületes szokást azonban, mely szerint a kerüle papság egyes plébániákon együtt végzi szent gyónását, nemcsak nem szándéka jelen rendeletével megszüntetni, hanem ellenkezőleg nagyon üdvösnek tartja ezt, óhajtja és kívánja, hogy ahol még eddig e szokás nincs meg, ott is meghonosíttassék. *Megemlékezve már arról, hogy a fővárosban a Mária kongregációban egyesült katolikus tanítóság legbuzgóbb zászlóvivője a gyakori áldozásnak, örömmel említjük meg e helyen, hogy Budapesten a Keresztény tanítók országos egyesülete megalakult (VIII., Horánszky-utca 22.) Programja: a keresztény szellemnek iskolában és családban való megerősítése.*

Az Oltáriszentség Lourdesban. Nemrégiben francia orvosok támadták a lourdesi csodákat és az Oltáriszentség kegyhelyének bezárását indítványozták. Ez a céhbéli tudomány embertelen szűkkeblűsége. Az orvos célja a beteget gyógyítani s így elő kell mozdítania az eszközöket, melyek a beteg gyógyulásához hozzájárulnak, akármi legyen is az az eszköz. Ha beválik, úgy használni kell. Ezen vaskalapos orvosi tudománynak mily csodás ellentéte az az igazi emberszeretet, mely az Oltáriszentségből, a beteg emberiség orvosának szívéből árad felénk. Ime az igazi orvos, ki nem lát mást, mint a beteget s csak annak él szüntelen. Az Oltáriszentség előtt történt csodás gyógyulásokról beszélnek a francia lapok, melyek közül csak egyet említünk, a több év óta beteg Hérault kisasszony esetét. Hérault

kisasszonyt hiába vitték a lourdesi forráshoz. Bemártották a vízbe, de ez mit sem használt. Majd eszméletlen állapotban vitték őt a körmenethez 1908. október 4-én. Mikor a monstranciában vitt Oltáriszentség közelébe érkeztek, a beteg hozzátartozói azt hitték, hogy Hérault utolsó lélegzett s halottnak vélt arcát befödni akarták. Ebben a pillanatban a pap a beteg felé fordul s megáldja őt a Szentséggel. A beteget iszonyú fájdalom fogja el és kegyetlen hányinger gyötri. A menet a Szentséggel tovább halad el mellette. A beteg erősen háyni kezdi a vért.

Vérével lehányja a brancardiért (azon férfiak egyikét, kik a hordágyat vitték). Utóbb a hányás megszűnik, a beteg saját erejéből feláll, megvan gyógyulva. Aznap este mindenből evett, amit eléje tettek és nem hányt többé. Étkezés után elment a barlangba és résztvett az onnét kiinduló esti körmenetben, amikor a hívek égő gyertyákkal kezükben Mária-dalokat énekelve, járják be a lourdesi bazilika előtti teret. — Van der Elst doktor azután a különféle teoriákkal foglalkozott, melyek ezen gyógyulásokat természetes uton törekednek megmagyarázni és végül azt a következtetést vonta le, hogy ezen hirtelen gyógyulások az orvosi tudomány részéről meg nem magyarázhatók; itt csodát kell elismerni. A tudós orvos előadásának hatását nagy mértékben fokozta a három szerencsés meggyógyultnak jelenléte. Érdekes az is, hogy midőn Hérault Zsuzsanna azonnal a hirtelen gyógyulás után a Bureau des Constatationsban, a lourdesi orvosi hivatalban megjelent, egy jelenlevő angol orvos — aki minap elhunyt gyermekét lesujtva siratta, mert nem hitte, hogy viszontlátja őt a tulvilágon — megilletődve kiáltott föl: «Van Isten az égben!»

Az iparművészeti múzeum kapujában. *Prohászka püspök cikke.* Amíg az iparművészeti múzeum kapujában lámpionok hirdetik a japán kiállítást, Prohászka püspök is a ragyogó napkelet felé, az élet művészetének kincstára felé, a templomok gótíves csarnokába mutat. A magyar művészi világ az örök szépség forrása felé fordult. A Magyar Iparművészet c. képes folyóiratban Prohászka püspök az egyházi művészetekről írt eszmékben gazdag cikket, mely az oltáregyesület nemes céljainak új szárnyakat fog adni. Prohászka püspök a templomok díszéről beszélve sürgeti a templomi tárgyak művészi nemességét, majd így folytatja: Ha valaminek, hát az igazságnak, a fölségnek kell szépségbe öltözködnie. Isten is így akarja: azért teremtette szépp a világot, az ő házá; azért kell szépnek lennie a templomnak is, melyről azt énekeljük: ez az Isten háza s az ég kapuja. Öltöztessünk lehetőleg mindent szépségbe, nemcsak a szebb világ s környezet nagyobb értéke, hanem lelkünk fejlesztése miatt. Mondtam, hogy rászorulunk s most megismétlem, hogy rászorulunk éltünk egész vonalán, lelki funkcionkban is. A művészet színei s alakjai nélkül fogalmaink is véznák, szavaink is szárazok, vallásosságunk pedig erőltetett és

szegényes. Messze, nagyon messze van minden s az is ködben uszik: de a szépség a fölfoghatatlant is közelebb hozza s érzelmeink fölkeltése által vezet be a mélységekbe.

EGYESÜLETI ÉLET.

Esztergom. Közgyűlés. December 11-én tartotta a helybeli Oltáregyesület *évi közgyűlését* a tagok szép részvétele mellett. Dr. *Walter Gyula* preláthus-kanonok, mint az egyesület igazgatója, eszmékben gazdag szép beszéddel nyitotta meg a közgyűlést, melyben kifejtette az Oltáregyesület magasztos hivatását ápolni, szilárdítani, növelni a hitet, mint az erényes cselekedetek alapját és gyökerét, másrészt a szerényebb viszonyok közt levő templomok szükségleteinek fedezéséhez áldozatos szeretettel hozzájárulni. Ez utóbbi feladat megvalósítása tekintetéből az Oltáregyesület május havában kiállítást rendez, melynek előmunkálatai az elnöknő özv. *Reviczky Gáborné* és a választmányi hölgyek fáradhatlan buzgólkodása folytán máris lelkesen folynak. A közgyűlés örömmel vette tudomásul e hírt. A titkár és pénztárnoki jelentések tudomásul vételével a közgyűlés véget ért.

Baja. Lelkigyakorlatok. December 12—16. napjain lelkigyakorlatokat tartott a magyar katolicizmus lánglelkű vezére, *Prohászka Ottokár* püspök, a bajai Oltáregyesület és a Kath. Nőegylet részére; estende pedig a férfiaknak mondott konferencia; beszédekét. Bajaváros megmozdult az apostol-utód szavainak hatása alatt. Egy új, szebb életnek, a kath. megújodásnak jelei mutatkoznak.

December 16-án negyedfélszázan vettek részt a közös szentáldozáson; közülök legtöbbet *Prohászka püspök* úr gyónatott. *Birák, tanárok ügyvédek, urinők, kik eddig közönyö-*

sek voltak, példászerű buzgósággal járultak a szentségekhez. Az Oltáregyesület előkelő tagjai túntetőleg hordják szalagra fűzött érmüket s nem félnek a lenézéstől, sem a gúnyolódástól.

A kalocsai Oltáregyesület köréből. *Köszeghy Mihály* dr. főszékesegyházi karkáplán, a kalocsai O. E. igazgatója. elnyerte a fajszi pébániát: *Köszeghy dr.* 1903-óta, mint másodigazgató, 1906-óta pedig mint igazgató szép érdemeket szerzett a kalocsai O. E. vezetésében. Igazgató, működésében különös gondot fordít arra, hogy az egyházmegye területén nagy számmal létező fiókegyleteket élénkebb összeköttetésbe hozza a kalocsai anyaegylettel. Utóbbi időben a nagyobb fiókegyletek, úgy mint a szabadkai, bajai és zombori, sorra részt is vettek a kalocsai O. E. évi kiállításain.

A budapesti középponti Oltáregyesület választmánya 1911. január 9-én tartotta havi közgyűlését *Kántor Károly* preláthus igazgató és *örgróf Pallavicini Edéné* elnöklete alatt. Igazgató az egyesület pénzügyeiről tett jelentést, majd az *Örökimádás* terjesztését ajánlotta a jelenlevőknek s rátérve a vidéki oltáregyesületek ügyeire, a december végéig beérkezett 115 folyamodványt mutatja be az egyesületnek. Fokozatos figyelemmel kíséri a görög katolikus oltáregyesület mozgalmát és ezzel kapcsolatban az ujonnan alakult oltáregyesületet ajánlja. A gyűlés kijelölve az 1911. év programját szentségimádással ért véget.

Jegyzék a lugosi gör. kath. egyházmegyei hitközség területén lévő oltár-egyleti tagoktól beszedett tagsági díjakról. — 1910. Dragsina 2 k, Perul 8 k, Nagykomlós 4 k, Viszág 4 k, Budinc 2 k, Komorisiye 4 k, Petromány 4 k, Illadia 4 k, Nagyszentmiklós 5 k, Kernyeesa 6 k, Zgubest 4 k, Szb-Csanád 2 k, Liget 6 k, Gnoruts 4 k, Nagyzorlenc 4 k. Hissziás 4 k, Gilad 4 k, Ikloda 2 k, Klopodia 7 k 8 f, Kizdia 4 k, Nagysurduk 4 k, Makorca 12 k, Kistikvány 4 k, Sikejas 4 k, Sziklás 4 k, Lucunas 4 k, Merconia 4 k, Csakis 4 k, Zsittin 8 k, Igrin 12 k, Ohaba-Forgács 10 k, Zabran 8 k, Nagykostély 8 k, Bojsa 6 k, Resica 6 k, Raína 6 k, Székás 6 k, Tirnova 6 k, Gertisde 2 k, German 2 k, Pascu Jeromi 4 k, Pogacu Miklós 4 k, Tintorac B. 4 k, Teran Ax. 4 k, Pop Virgil 2 k, Socaru Arsa 2 k, Temesgyarmati hitközség 2 k, Traila György 2 k, Pop Mária 2 k, Cocu Sim jun. 1 k, Cocu Sim sen. 50 f, Temesvári hk. 5 k 50 f, Nemicsai 20 k, Jankahidai 16 k 74 f, Oravicai 5 k 96 f, Paráci 8 k, összesen 296 kor. 70 fillér.

IRODALOM.

A «Katholikus Egyházi Zeneközlöny» (szerkeszti Járosy Dezső) a következő változatos tartalommal jelent meg:

Vezércikk: J. D., Egyházzenei mozaikok. — Időszerű Kérdések: Mayer Ker. János, Az egyházzenei reform megvalósítása a falun. (II.) — Arcképek: Dr. Kovács Sándor, Kersch Ferenc emlékezete. (Emlékbeszéd.) II. — Rendeletok: A kassai püspök rendelkezései az egyházi zene dolgában. — Rovás: (+) Mizezene a szervitáknál. — Egyházzenei Műsorok: Karácsonyi műsorok (Budapest—Bazilika, Szatmár, Temesvár, Ujvidék). — Hangverseny: Orgonahangversenyek Szegeden és Budapesten. — Egyházzenei hírek: Harmat Artur, Emaus III. (Jegyzetek a prágai egyházzenei kurzusról.) — Korális kurzus Kölnben. — Pergolesi jubileum. — Egy templomi énekesnő pápai kitüntetése. — Göndöcs István halála. — Az Orsz. Magy. Zeneakadémia új tanárai. — Irodalom: Járosy Dezső, Siklós, Hangszereléstan. — jd., Schneitzer, 30 Marienlieder im Volkston. — jd., Mozarts Kunst der Instrumentation. — jd., Krisztus és a modern társadalom. — jd. Katolikus gyermekvédelem. — Zenei Apróságok. — Zenei Aforizmák. — Szerkesztői üzenetek. — Hirdetések.

Előfizetési ára egy évre 3 korona 20 fillér. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Temesvár, Papnevelő-Intézet. — Mutatványszámokat készségesen küld a kiadóhivatal.

Magyar nemzeti zarándoklat Lourdesba. Azon alkalomból, hogy a magyar katolikusok adományaiból a Lourdesban épülő szent keresztút X-ik stációja 1911. július havában dr. Kohl Medárd püspök úr által nagy ünnepek keretében fog felszenteltetni, aki egyúttal Janotta Nándor esztergomi kispapot Lourdesban pappá szenteli, hogy első miséjét a Szent Szűz barlangjánál mondhassa; dr. Vaszary Kolos bibornok-érsek hercegprimás úr fővédnökségével zarándoklat indul a szent Szűz e kiváló kegyhelyére. A zarándoklat védnökségét eddig gróf Csáky Károly váci, gróf Mailáth Gusztáv erdélyi, gróf Zichy Gyula pécsi, Firczak Gyula munkácsi és Schöpfer Ferenc lourdesi megyés püspök urak, továbbá dr. Hajdu Tibor pannonhalmi főapát úr fogadták el. A zarándoklat

íránt — amellyel egy tíz tagú ifjúsági énekkar is utazik P. Felicián főhercegi házi pap országos hírű énektanár vezetése alatt — nagy érdeklődés mutatkozik országsszerte és már számosan jelentették be részvételüket Gaibl Sándor apátkanonok úrnál (Pozsony, Káptalan-utca 3.), aki díjtalanul küld programokat az érdeklődőknek. A lelki ügyeket egy nyolc tagú előkelő papi bizottság látja el.

Egyházi beszédek. Adventi, nagybőjti, ünnepi és alkalmi beszédek. Irta és mondotta Mihályfi Ákos dr. egyetemi ny. r. tanár.

Mihályfi Ákos dr.-nak már négy év előtt Ünnepnapok címmel megjelent prédikációs kötetét is osztatlan elismeréssel fogadta a kritika. És ami jó tulajdonságok eseménnyé avatták e könyv megjelenését, azok hivatottak most is új örömeiket szerezni a magyar prédikációs irodalom barátainak. E könyben is ragyognak Mihályfi Ákos dr. kiváló szónoki kvalitásai: beszédei felépítésének nagyszabású és mégis mindig világos arányai, egyházas felfogásának kristálytisztasága s a Krisztusi gondolatoknak az a korlátlan horizontja, amit nem egyszer a költői emelkedettség szavaival tud hallgatói elé tárni. — Ez új kötet húsz beszédet tartalmaz, melyek között négy adventi és hét nagybőjti ciklus beszéd van. Utóbbi egyben új kiadása a szerző *Tulvilág* címmel megjelent nagybőjti beszédeinek. A könyv ára 2 kor. 50 fill.

Az *Egyházi beszédek* ugyanezen szerzőnek 1906-ban megjelent *Ünnepnapok* című kötetével együtt (melynek ára különben 4 korona) *öt koronáért* rendelhető meg a Szent-István-Társulat könyvkereskedésében.

E két munka kiváló ajándéknak szolgálhat kispapoknak, de a lelkészkedő papságnak is melegen ajánlható; mert mindkettő gazdag útmutatást nyújt a természetfölötti keresztlény hitélet gyakorlására.

Reviczky Aladár C. M. munkái:

Az Oltáriszentség. Ára 50 fillér.

Az elrejtett kincs, vagyis a gyakori szentáldozás. Ára 16 fill.
Megjelent tótul is. Ára 16 fill.

A vegyesházasságról. Ára 16 fill. Megjelent tótul is. Ára 20 fill.

Katonai imakönyv. Ára kötve 40 fillér.

Baylon sz. Paszkál, az oltáregyesületek patrónusa. Ára füzve 80 fill.
Kötve 1:20 kor.

Jöjj, oh Uram Jézus! Agyakran áldozó gyermekek imakönyve. Köt. 2:40 K

Mindennapi lelki kenyér. Ára amateur kötésben 1:60 kor.

Jöjjetek hozzám mindnyájan. Ára 10 fillér, 100 drb 8 kor.

Kaphatók a Lazaristáknál Budapest, IX., Gát-u. 6.